Ladislav Kratochvíl (Kráťa)

JIPka

aneb vesele o nudě v nemocnici

Autorova krátká předmluva

Bylo to, když mi bylo 40 let v roce 2003. Po druhé operaci hlavy (oboustranný Vestibularis schwannom) a ohluchnutí při operaci. Na JIP jsem strávil 19 dní a byla to příšerná nuda. Předtím jsem se naposledy nudil, když mi bylo snad 12 let a potom zase už nikdy.

Téměř celou JIPku jsem sepsal po různých čekárnách na kontroly, rehabilitace nebo čekání na sanitku, na zařízení *Palm Tungsten C*, na kterém se sice psalo stylusem docela dobře, ale nešla psát diakritika, takže jsem ji doplňoval na stolním počítači.

Rovněž tenkrát nebyla žádná technika na převod řeči do textu (strojový převod mluvy do textu byl přímo sci-fi) jako dnes, vše se mi muselo psát „ručně“.

Ilustrace (foto vedle ne – to jsem já) jsou vygenerovány umělou inteligencí v roce 2024.

Obsah

Autorova krátká předmluva.....3
I.....6
probuzení se po první operaci * první potrava na JIP * probuzení se po druhé operaci * určení času slovem zatím * rozdíl mezi vězněm a pacientem v sezení * umlčování lidí.....6
II.....15
dobře vybavený pacient * zvuky a rádio v noci * příhoda s pavoukem * klimatizace a větrání.....15
III.....21
rostoucí nehty, vousy, holení * zamotání času a spínání vozů * nerozluštitelná SMS a zbytečný mobilní telefon 21
IV.....27
chození na WC * můj jídelníček * otevírání obalů s potravinami * mytí se a převlékání postele.....27
V.....33
učení se sedět * příklady toho, když to někdo myslí dobře a přitom vlastně nechtěně škodí * UHO.....33
VI.....41
nuda v sedě * pozorování někoho * první setkání se s kytaristou naší kapely * léčení se na játra * župan v dohledu * klečící střelec * pouť.....41
VII.....49
postupně mizí hadičky i tužka * uklízení v nemocnicích * návštěva * trénink odezírání * PDA * chléb u nás doma * smysly 49
VIII.....61
chození s holí * rukavice * bezpečnostní předpisy * bezpečné místo * Muribundus * MGR * párty s dealerkou.....61
IX.....74
první komunikace * panelák a rodinný domek * prima ubytovna * věci k vaření * návštěva XXXL Praha * nejlepší sanita.....74
Něco na konec.....88

I.

*probuzení se po první operaci * první potrava na JIP * probuzení se po druhé operaci * určení času slovem zatím * rozdíl mezi vězněm a pacientem v sezení * umlčování lidí*

Začnu rozdílem základním. To jest zdolávání nemoci doma a ve zdravotnickém zařízení.

Nejdříve tedy doma. Ležíte na posteli, na niž jste zvyklí, chodíte (pokud můžete chodit) na záchod, na který jste zvyklí, všichni kolem vás obskakují, když vás něco bolí, ihned volají místní znalkyni, co její dcera dělá na chirurgii (uklízí na chodbě), až když si ona neví rady, svolají půl vsi, aby se na to přišli podívat. Teprve když nestačí vědomosti, získané od předků, tak volají lékaře.

Mezi tím vás všichni obhlíží a tajně si tipují, jak dlouho ještě vydržíte, když jejich děd měl něco podobného a po čtyřech dnech boje to vzdal. Vy už odoláváte pátý den, takže to není úplně to samé, ale ta potem orosená hlava, to je dost podobné.

Marodění v nemocnici má také svá pro a proti. Postel je jiná, než na jakou jste zvyklí, chodíte na záchod na nějž nejste zvyklí, pokud chodit nemůžete, dostanete bažanta, nebo rovnou hadičku, když je někdo poblíž, tak vám přinese třeba i modré z nebe, které bude samozřejmě sterilní (na zvonek, který je prý určen k přivolání sestry, zazvoníte pouze jednou, a když uvidíte, jaký poplach to způsobí, tak už to raději nebudete zkoušet), když vás něco bolí, dostanete nějaký ten lék, nebo rovnou další hadičku (podle bolesti se to dá zmapovat jako od mastičky k hadičce, přes prášky). Vědomosti získané ohledně vaší nemoci jsou poměrně čerstvé, neboť se každou chvilku probírají na různých přednáškách po celém světě, na které jezdí i lékaři, kteří vás ošetřují, když vás právě neošetřují.

Co si vyberete, záleží pouze na vás, pokud budete marodit doma, budete ve svém pohodlí bez odborné péče, pokud ve zdravotnickém zařízení, tak budete mít odbornou péči bez svého pohodlí.

Po té první operaci jsem se probudil (asi) a zeptal se, jestli už jsem v nebi, jelikož bíle oděná sestra (zdravotní) mi připadala jako anděl a navíc to bylo poprvé, co jsem tak pořádně spal. Byla to docela dobrá sranda (asi jen z mého

pohledu), načež mě ošetřující sestra informovala, že jsem na oddělení pooperační péče a že jsem byl dlouho na sále.

Měl jsem strašnou žízeň, sestra mě sice varovala, že bych se po napití asi pozvracel, ale po několika hodinách (nebo alespoň tak mi to připadalo) prošení o napití, nebo alespoň svlažení rtů, mi ta sestra nabídla snad osm druhů čajů a řekla, že mi ten vybraný uvaří. Třeba to přeháním s tím výběrem, třeba těch čajů bylo jen sedm druhů, už si to nepamatuji. Každopádně mi to v tu chvíli bylo docela jedno, jaký ovocný čaj sestra uvaří, protože jsem měl strašnou žízeň. Sestra tedy uvařila čaj, dala mi napít brčkem, vypil jsem pár kapek a vzápětí bylo celé mé lože nepoužitelné, neboť ten „zelený žabinec“, co jsem měl v břiše, asi jen čekal na styk s něčím tekutým, aby se mohl vydat na cestu přes moji dutinu ústní do mého lože a zabrat si ho pro sebe.

Ta sestra to celou dobu věděla (asi) a uvařila čaj, kterého mi dala i napít, aby potom mohla převléci postel s ležícím člověkem. Všechno to dělala sama a v noci, v tom bílém rouchu, takže mi přišla skutečně jako velvyslankyně odkudsi, kde je jen dobro. Na můj dotaz, jak to může dělat, mi odpověděla, že si takovou práci vybrala.

Po druhé operaci jsem se vzbudil (nebo byl vzbuzen?) a chtěl se také zeptat, jestli už jsem v nebi, ale nějak jsem na to zapomněl, což je dobře, protože když na to tak koukám s odstupem času, v tu chvíli by to vůbec nebylo vtipné, spíše naopak, vzhledem k tomu, že jsem měl hodně před sebou a že se mnou měli určitě práce až nad hlavu, což na sobě nikdy nedal nikdo znát. Také jsem se dozvěděl, jak dlouho jsem byl na operačním sále a zase to v klidu vše zaspal. Nezdálo se mi asi nic, nebo nic zvláštního, neboť si pamatuji pouze to, jak mne po dalším (?) vzbuzení odvezli i s postelí na pokoj, který se stal na dlouho (dlouho v lidském životě může být třeba dvacet let, při závodním běhu na 100 metrů je dlouho jedna vteřina) mým „bydlištěm“.

Slovem dlouho jsem si vzpomněl na jedno, ve zdravotnictví (tam obzvlášť) často používané, určení času slovem *zatím*. Je to tak trochu jako v těch televizních reklamách, kde se říká: „je ještě lepší“. Je ještě lepší než co není nikdy řečeno, zrovna tak jako u slova *zatím* nejde nikdy určit časovou délku, dokud není k tomuto slovu nějaký příměr.

Třeba je člověk objednán k lékaři na desátou hodinu. Po příchodu do čekárny v 9.45 vyčká příchodu sestry, nahlásí se a ona řekne, aby se *zatím* posadil. V 10.30 objednaný pacient

při příchodu sestry do čekárny významně pokašlává, i když jde třeba na vyšetření ruky, ale přijde mu to už dost dlouhé a chce na sebe nějak nenápadně upozornit. Sestra o něm dobře ví, ale nejdříve bere ty pacienty, kteří byli objednáni na dřívější čas a v hlavě se jí honí také myšlenky, jestli právě nehoří (nebo něco) u nich doma, protože děti jsou ten den samy a včera odpoledne měly laboratorní cvičení ve škole na téma hořlavost a výbuchy s kuchyňskou solí.

V 10.40 se kašlající pacient, který už hodinu *zatím* sedí v čekárně dostane do ordinace, kašel ho v tu chvíli přejde a ruka je mu za pět minut vyšetřena. Z toho lze usoudit, že *zatím* trvá asi tak něco přes půl hodiny (byl objednán na desátou), dost na to, aby si jeden došel třeba pro noviny do trafiky, jenž je vzdálena pět minut cesty pěšky, ale bojí se po desáté opustit čekárnu, aby byl přítomen, kdyby byl volán, jelikož si měl sednout *zatím* a ne třeba do 10.30 protože je nával. Pokud by byl vzat do ordinace v deset a minutu, bylo by *zatím* jen minutu a to by ty noviny nestihl. Kvůli tomu je v čekárně použito slovo *zatím*, jelikož tak je to nejjistější, kdyby se něco „vyvrbilo“. Nestalo se totiž, že by byla odmítnuta pacientova žádost o nějakou tu konzultaci s lékařem, což značně prodlužuje onen čas a od sedmi to není jediný pacient, který se na něco ptá.

Zatím je ale i o hodně delší doba, když se vezme třeba srůst kostí. Tak například pacient se dozví, že *zatím* se dá na nohu sádra, což mi přijde obzvlášť lstivé, neboť se lze domnívat, že sádra bude na noze, než druhý den přijede dodavatel super nových nafukovacích dlah na nohy (v sádrovně je o tom právě řeč), načež bude sádra sundána a nahrazena onou dlahou, což vyvolává dojem, že *zatím* je jen jeden den. Jenže skutečnost je taková, že *zatím* znamená, že sádra na noze zůstane do doby, než ta noha sroste, a potom se bude léčit třeba špatná ohebnost malíku na levé ruce.

Další příklady určení času slovem *zatím* nechám na čtenáři, jistě si na to vzpomene, až mu někde řeknou, že *zatím*. Jak je vidno, časový údaj je to zhola k ničemu, jen slouží k uchlácholení pacienta, protože může trvat od asi tak jedné minuty do pěti let. Několikrát jsem například seděl po rehabilitaci *zatím* v čekárně na lavici dvě hodiny i když domů to mám asi tak jeden a půl kilometru. Tak třikrát v týdnu jsem totiž vstával o půlnoci, abych byl časně z rána na rehabilitaci, která trvala patnáct minut, a potom jsem čekal třeba dvě hodiny než pro mě přijela sanitka, která mě odvezla domů. Kdybych se plazil domů po břiše, asi bych byl doma dříve, ale

to bych potom nevěděl, jaký je rozdíl mezi vězněm ve vězení a pacientem.

Zkraje by si člověk myslel, že žádný, jelikož jsou oba jsou časně vzbuzeni a potom sedí na lavici, aby si to odseděli, po hlubším zamyšlení se jsem na rozdíl přeci jen přišel. Zatímco pacient má k obědu třeba těstoviny, vězeň má na výběr ze tří jídel. Nebylo by tedy lepší, vstávat třeba o hodinu a půl později a na té lavici potom čekat jen půl hodiny? Doma by byl jeden tak jako tak stejně, jen by se vyměnilo sezení na lavici za spánek. Ještě je tady jedno řešení, co mi poradila dcera. Jít si lehnout dříve. Budu tedy chodit spát ve dvacet jedna hodin, abych se jako nemocný vyspal alespoň osm hodin, pokud se mi podaří do hodiny usnout, když člověk v ten čas nikdy spát nechodil. A raději tak budu chodit každý den, než abych si to ob den přehazoval (to spaní a vstávání). To jsou úvahy, co?

Pokud „chlácholení“ slovem *zatím* nepomůže a pacient je stále v palbě svých vlastních slov, zcela jistě pomůže nenásilný a účinný způsob, jak umlčet moc rozpovídaného člověka. Stačí ho chytit za ruku, kterou více gestikuluje při řeči (i psané), začít něco říkat a on přestane. Obyčejně to bývá pravá ruka, ale někdy je ten, co má „monolog“, levák a

gestikuluje spíše tou levou. To by nikdo nevěřil, jak je to účinné, schválně si to zkuste.

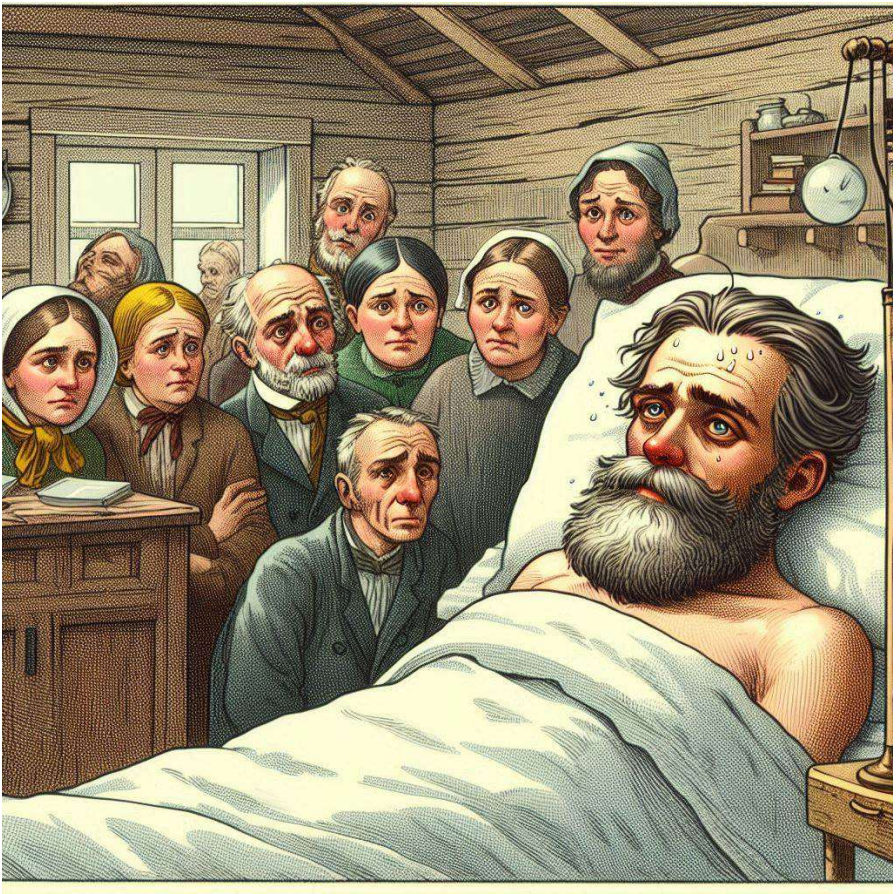

II.

*dobře vybavený pacient * zvuky a rádio v noci * příhoda s pavoukem * klimatizace a větrání*

Při různém probouzení se si pamatuji jen útržky, takže se také útržkovitě zmíním o prvních dnech, mezi spánkem.

Připadalo mi to, že hadičky mám snad všude, i ze strany chodidla, kde jsem měl svoji domácí internetovou stránku a v ní hadičku, kterou mám běžně na svém domácím počítači (tu stránku). Po probuzení se jsem se podíval, proč to mám, zejména ze strany chodidla, ale nic jsem tam nenašel, ani domácí internetovou stránku, ani hadičku. Ale jinak je těch různých hadiček a přístrojů plno, aby se snadno poznalo, jak na tom pacient je po tělesné stránce. Hlavně tep, dech a tlak, na což je nejvíce těch všelijakých hadiček a drátů, co ve chvilce všechno zobrazí na přístrojích, které bývají v hlavě postele a pacient je tím pádem vybaven ještě lépe, než hudebník s různou aparaturou na koncertě. Docela dobře si pamatuji, jak jsem si po první operaci dával do ucha buničinu,

abych neslyšel, jak „pípám“ a mohl se vyspat. Když jsem přestal „pípat“ já tak „pípal“ ten pacient, co byl přivezen po mně a jak jsem se těšil na normální pokoj, kde „nepípá“ nic. Jenomže tam si zase spolubydlící pustil rádio, a když mu v tom rádiu řekli, že je šest hodin, šel se osprchovat, přičemž to rádio nechával puštěné, aby snad ten druhý neusnul a nezaspal nový den, když on už je vzhůru. Zkrátka patřil k těm lidem, co nesnesou, aby druhý spal, když oni už jsou vzhůru. Ještě, že se nerozednívá ve tři v noci a někdo to nepovažuje za začátek dne.

Zdravotní sestry vypadaly a chovaly se zcela profesionálně až na příhodu s pavoukem, kdy vypadaly zcela jako ženy. To totiž jedna připravovala nějaké léky na „kuchyňské“ lince, která byla plná všelijakých zdravotních potřeb pro sestry, pacienty a doktory a co byla součástí každého pokoje, načež z ničeho nic odběhla, přišla za chvilku ještě s jinou sestrou a ta přesně mířeným hodem vlastní pantoflem ze vzdálenosti asi tak dva metry zabila chudáka pavoučka, tak půl centimetru velkého, načež ho vzala do kousku buničiny, vyhodila ho do koše na odpadky a obě se tvářily hrozně vítězoslavně, jak nad tím vším zvítězily bez ztráty na životech. Vypadaly při tom všem strašně ženský (hlavně při tom hodu), vůbec ne jako profesionální

zdravotní sestry a já se v tu chvíli ohromě bavil, hlavně různým rozvíjením představ, co by asi ty chuděrky dělaly, kdyby ten pavouk byl třeba jednou tak velký a všechno by se tím pádem násobilo (nebo se mi to ve všem tom spaní zdálo?) Ostatně také jsem nikdy nepochopil, proč ženy v atletice hází vyloženě mužskou záležitostí, jako je například oštěp, proč nehází třeba právě tím pantoflem, což by bylo určitě přirozenější, než ten oštěp a také daleko půvabnější pro mužskou část publika.

S průnikem pavoučka na pokoj mne napadá problém klimatizace. Vezmu nejdříve jednoduše filosofii takového zařízení. Klimatizace něčeho je hlavně (asi) určena k řízení teploty vzduchu, tam kde je. Podle povahy je pak často uzavřen vzduchový okruh a nařízena je kromě jiných věcí teplota a vlhkost vzduchu v místnosti. Holky potom mají třeba svetry aby jim nebyla zima, jelikož je dlouhými pokusy vymyšleno, že největší pracovní výkony podává jedinec v teplotě vzduchu 22,5° C, jenomže těm holkám vůbec není vidět za výstřih, jelikož jsou pro ně v té zimě nabaleny jako pumpy, ačkoliv venku je to na strašně málo oblečení, podle data, i podle sluníčka a teploměru.

Celé to vyřeší nějaká uklízečka ze státu na východ, která slovo klimatizace (natož, jak to funguje) nezná a po slušném

zeptání se pacienta (kývne na cokoliv, protože nějaká klimatizace ho v tu dobu vůbec nezajímá), otevře trochu okno. Jestli je ta uklízečka ze státu, se kterým nemá naše republika ani sousední východní hranici nevím, jelikož jsem ji neslyšel a jen mi to napsala (s tím oknem), každopádně uklízečka při té první operaci byla, jelikož jsem se jí zeptal a obě se chovaly velmi podobně.

Klimatizace tedy mohutně zabere (představuji si), jak se snaží překonat rozdíl teplot a vlhkosti za oknem či uvnitř, „budík“ v centrálním středisku je chvilku na doraz, než ta klimatizace ten rozdíl překoná a celé to probudí nepřetržitou lidskou kontrolu, co se podívá rozespalým okem (provoz běží údržba leží) na to co se děje a když si uvědomí, že někdo „jen“ otevřel okno, zase v klidu usne s tím, že „klimoška“ si s takovou běžnou věcí poradí. Klimatizace skutečně rozdíl teploty a vlhkosti za chvilku překoná, neboť při výstavbě budovy je koupena ta nejsilnější vzduchotechnika, co je na trhu, aby se utratily všechny peníze na vzduchotechniku určené, a také aby si později uměla klimatizace *poradit* s takovým otevřeným oknem. Co na tom, že většinu roku bude taková klimatizace spuštěna pouze na desetinu jejího výkonu a že trošku *zabere* právě při tom otevřeném okně, aby rozdíl

překonala za minutu a ne za dvě, což by dokázala klimatizace o polovinu levnější.

Efekt trochu otevřeného okna tedy funguje asi tak minutu, než to ta klimatizace překoná. Mezi tím se do místnosti dostane živé, či neživé to, co ta klimatizace celou tu dobu hlídá, aby se do sterilní a klimatizované místnosti nedostalo a to okno je zavřeno, až když si toho někdo všimne za týden, nebo po *vyhnání* mouchy deskami na papíry, z prostoru, kde jí nikdo nechce. Také mi to vzdáleně připomíná otevírání tzv. ventilačky v okně. Nejen, že se nic nevyvětrá, ale ještě navíc promrznou steny, které se nikdy neohřejí, takže doma je nevyvětraná zima. Není lepší, otevřít na chvilku vše dokořán a vyvětrat? Vzduch se vymění a od vyhřátých stěn se rychle ohřeje, takže doma je za pul hodiny tak jako před tím, pouze s tím rozdílem, že vzduch se vyměnil a v místnosti je ten, co byl před otevřením všeho venku. Platí to vlastně všude, kde si chtějí uspořit nějaký ten peníz zavřením radiátoru a žitím s čerstvým vzduchem při přijatelné teplotě.

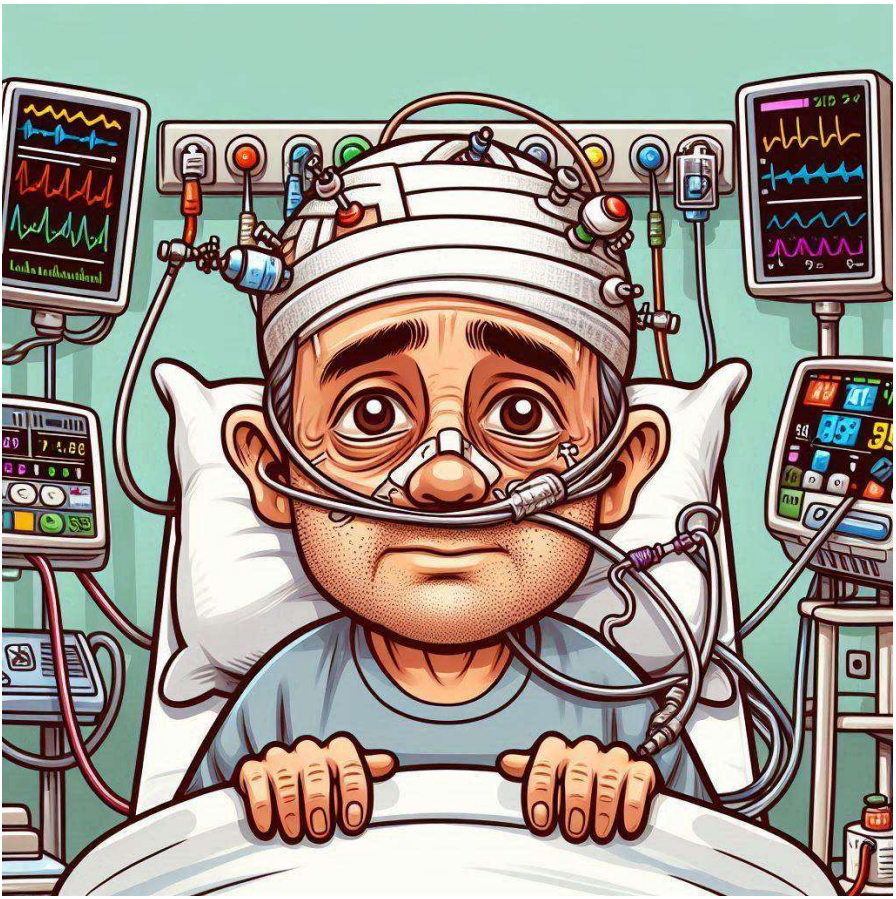

III.

*rostoucí nehty, vousy, holení * zamotání času a spínání vozů * nerozluštitelná SMS a zbytečný mobilní telefon*

Další den jsem byl sice ve stavu „bdělém", ale stále nějaký „zblblý". Nevím, jestli vlivem operace, nebo hadiček, které ze značné části zmizely.

Zajímavé je, že vůbec pacient nemyslí na to, co je vlastně jasné a logické. Tak třeba nehty. Ty potvory rostou stále, i když jste ve stavu spánku několik dnů. A zrovna tak je to s vousy. Docela mi přijde k smíchu, když si představím, jak si někdo dělá manikúru na pokoji pooperační péče. Obzvláště lakování nehtů se v duchu směji. Nebo jak si naivně zkouší oholit několikadenní vousy starým elektrickým strojkem, u kterého už dávno nefunguje zastřihávání něčeho, co je delší než jeden milimetr.

Uvědomil jsem si to asi tak osmý den, když se mě sestra zeptala, jestli mám vlastní holení. Jen jsem se smutně podíval na svůj pravěký elektrický stroj Minsk, jelikož jsem si vzal do

nemocnice to, co bych mohl potom doma postrádat, aniž by mne to *bolelo* jak u srdce, tak finančně a poprosil ji, jestli bych mohl dostat jeden jednorázový strojek na to největší oholení se, u kterého v reklamě slibují, že se nikdo nepořeže, ani kdyby chtěl. Po oholení jsem byl zralý tak leda na transfuzi krve, a to ještě ta sestra netušila, čím se obvykle holím „namokro“ doma.

Dědí se to okoukáním a vypadá to hrůzostrašně. Po dlouhém shánění se sežene ten úplně nejobyčejnější holicí strojek na žiletky, nechá se jen držátko a horní díl, co drží tvar žiletky, potom se to celé (dva závity) smontuje, načež se po částečném váhání (poprvé) a značné opatrnosti (časem ne značné) holí s úžasným výsledkem. Holení je hlaďoučké jako břitvou, oholenost je super (také jako břitvou) a pořezání je žádné, nebo poloviční, než s drahým strojkem, u kterého je snad každý přesvědčen, že se neřízne, jelikož to říkají každou chvilku v reklamě. Dáváte totiž úplně jiný pozor, aby se tou žiletkou nejelo jak nemá. Každopádně když to někdo vidí (ten stroj), tak ho jímají mdloby, když si představí, že by se s tím měl holit . Ta sestra by určitě volala zároveň s tou transfuzí krve ještě blázinec.

Nějak se mi také zamotal čas, jelikož když v úterý přijela moje žena na návštěvu do nemocnice, tak mi sdělila, že nejsou čtyři odpoledne, ale dvě, což mě dost vyvedlo z míry, jelikož jsem se na hodiny asi tak před dvěma hodinami ptal sestry a bylo tři čtvrti na dvě. Jak mohlo uběhnout za dvě hodiny teprve čtvrt, to jsem nepochopil, načež mi ženuška napsala, že je neděle a já málem spadl z postele, jelikož jsem se tím pádem nespletl o dvě hodiny, ale i o dva dny.

Hned mi to připomíná příhodu z dolu, kam jsem nastoupil jako strojvůdce důlní lokomotivy. Podmínkou bylo samozřejmě absolvovat různá lékařská vyšetření a hlavně psychotesty na schopnost vykonávat takovou práci. Ve výsledku toho psychotestu bylo napsáno, že na jednotvárnou práci se vůbec nehodím, jelikož jsem prý tvůrčí typ, což ale vůbec nebrání tomu, abych dělal toho strojvůdce důlní lokomotivy. Od mého nadřízeného jsem se také dozvěděl, že tři měsíce se musím pohybovat okolo dopravy, abych se zapracoval a potom budu přidělen někam mezi mašináře, jak se tomu v tom dole říkalo.

Moje první práce u dopravy, kam jsem byl přidělen spočívala tedy v tom, že jsem spínal rozepnuté důlní vozy. Pro představu, ten kdo spíná vozy, sedí obvykle v nějaké díře, aby měl hák od vozu asi tak ve výši hrudi, v ruce má klacek se

zatlučeným hřebíkem, aby se nezranil a jím spojuje rozepnuté prázdné důlní vozy v jeden vlak. Když se těží vozy s uhlím nahoru na povrch (což je většinu pracovní doby), přijede každých tak osm vteřin nový prázdný vůz a chce být připnut k tomu poslednímu. Práce to opravdu není vůbec jednotvárná, na kterou se podle toho testu nehodím, a když jsem to viděl, tak mě jala hrůza. Když jsem začal první směnu se spínáním vozů, tak jsem si řekl, že se schválně nebudu koukat na hodinky, aby mi to rychleji utíkalo a že se na ně podívám tak v polovině pracovní doby a ke konci.

Už mohlo být (podle hladu a hlavně délky spínání vozů) tak něco po desáté hodině, takže jsem počkal ještě asi půlhodinu, abych měl jistotu jelikož u jednotvárné práce utíká čas pomaleji, a potom jsem si řekl, že se na ty hodinky podívám a jestli bude po desáté hodině, že se zkusím nějak najíst. Představoval jsem si to tak, že si někam „zašprajcuji“ chléb, co jsem měl k svačině a v přestávce mezi vozy si zkusím ukousnout sousto. Podíval jsem se tedy na ty hodinky a ono bylo 6.30 hodin.

Kromě pomatení času jsem byl pomatený nejspíš celý, protože jsem mluvil určitě nesmysly a když nemluvil, určitě

psal. Důkaz o tom existuje v mobilním telefonu mé ženy, které jsem sdělil pomocí SMS:

Ahoj od ope mqknima ten papiq t beqki piru to posle tak pociopjsi to sjad

(strašně jsem se smál, když mi tu SMS ženuška přepisovala) komu to není zcela jasné a zřejmé, tak jsem jí potřeboval sdělit, aby se podívala po jakémsi papíru a až zase pojede na návštěvu, aby ho vzala s sebou (ten papír). Na ošetřující sestře jsem tedy vyloudil svůj telefon (vlastně jsem nemusel vůbec loudit, přinesla ho ochotně sama) a napsal ženě SMS, kterou jsem ji pěkně vyděsil a má ji schovanou dodnes. Na ta malá písmenka na mobilním telefonu jsem totiž vůbec neviděl, po vygumování došlých zpráv jsem tedy ještě napsal tu SMS ženě a telefon zase schoval, jelikož mi stejně byl pouze pro zlost.

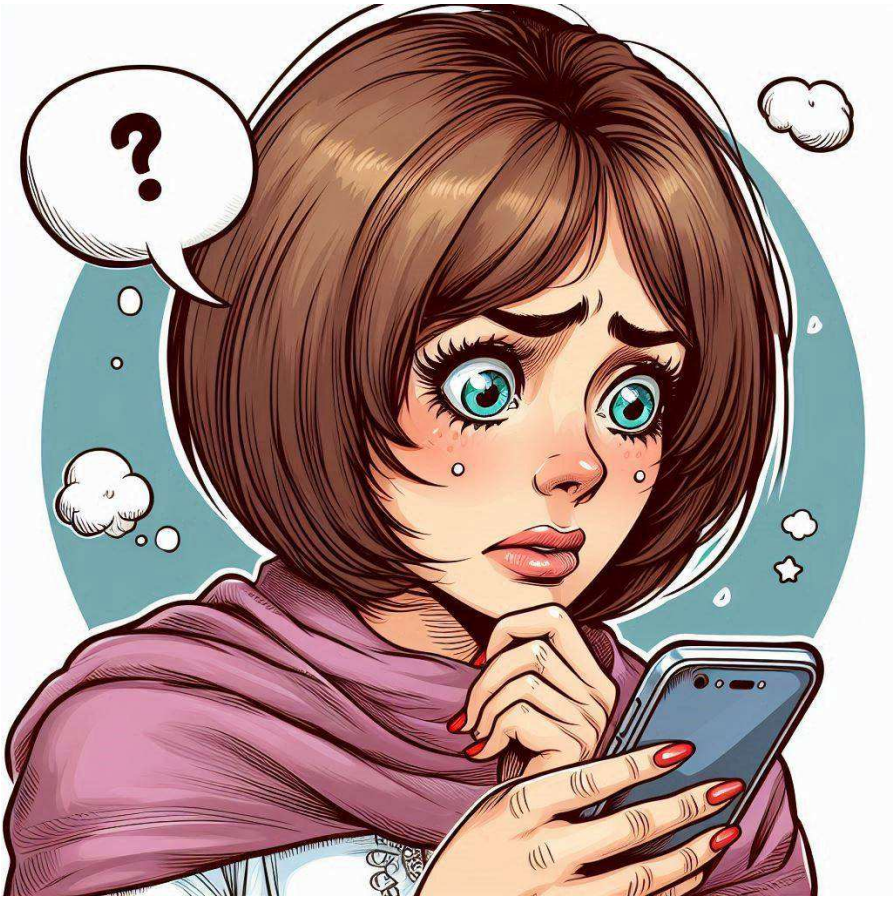

IV.

*chození na WC * můj jídelníček * otevírání obalů s potravinami * mytí se a převlékání postele*

Ve všem tom zmatku si ještě vybavuji jednu věc a to je chození na WC. Pokud v sobě máte hadičku, která vám je zavedena, když o sobě ještě nevíte, je to docela pohoda, jelikož se začnete starat pouze o to (ohledně té hadičky), abyste si tu hadičku nějak neuskřípli, nebo neohnuli a nic by tak nemohlo proudit, tam kam má. Horší je to potom (ač je to k nevíře) s bažantem, jelikož se musíte starat o to, aby nebyl plný, zejména na noc, jelikož by to bylo přímo neštěstí a buď by byla přivolána sestra v noci, aby ho vyprázdnila, nebo by se noční osamělou chodbou potácel pacient, který sotva chodí, na záchod, což také není zrovna to nejlepší, protože by se mohlo něco stát a zkoušet zavolat v noci sestru bez všeobecného poplachu na oddělení nejde. V tomto směru je hadička přímo zlatá, jelikož se nemusí nic hlídat, vše proudí samo. Jiná otázka je, když na to WC může dojít pacient sám, ale to většinou nemá tu hadičku a bažanta. Pokud ho vůbec

má, má jen tak pro jistotu, nebo aby v noci necoural na to WC. Ani vyndávání hadičky není nic hrozného, docela to jde a jelikož je to většinou jedna z posledních, je výhoda v tom, že pacient není ničím spoután (žádnou hadičkou) a je tak zcela svoboden.

Jiná otázka je, vyprazdňování po zbytcích jídla. Na rozdíl od vyprazdňování po nápojích na to není hadička, ale je vám sestrou nabídnuta jakási mísa, o které vůbec nevím, jak se používá jelikož jsem se tomu vždy úspěšně vyhnul. Asi se to nějak strčí pod tělo. Poprvé jsem se tomu vyhnul, když jsem se na to asi tak po čtyřech dnech zeptal a po shlédnutí mísy jsem přestal okamžitě jíst, což netrvalo zase tak dlouho, abych nějak trpěl, při dalším pobytu jsem byl chytřejší a nejedl pro jistotu od začátku, abych nebyl plný. Ostatně nedalo to moc práce, jelikož jsem měl předepsánu nějakou tekutou, nebo kašovitou stravu a dostával jsem bramborovou kaši s rozemletým masem k obědu a k večeři. K snídani jsem míval piškoty, které jsem jedl a schovával si je na celý den, což zkraje nebyl vůbec žádný problém jelikož když jsem jich snědl třeba deset, byl jsem tak unaven, že jsem z toho usnul. Také byla k obědu dětská přesnídávka s broskvemi, kterou jsem jedl rád, a nějaká polévka, co byla zpestřením stravy, protože

bývala pokaždé jiná. Bramborová kaše s rozemletým masem je třeba dobrá ohledně nasycení pacienta, ale už ji někdo zkoušel jíst dvakrát denně, třeba pět a více dnů? Já pouze při prvním pobytu v nemocnici ohledně mé nemoci a když jsem uměl trochu chodit a sám jsem došel na WC, přemlouval jsem fyzioterapeutku (rehabilitační sestru), co mě učila znovu chodit, abychom šli v rámci rehabilitace do prodejny o dvě patra jinam a koupili si třeba suchý rohlík.

Jídelníček jsem si tedy udělal takovýto: K snídani pár piškotů, namočených do bílé kávy (byla k té snídani), k obědu polévka, pár piškotů namočených do čaje, co jsem ho měl na nočním stolku, přesnídávka s broskvemi, k večeři zbytek piškotů namočených do čaje, myšlení na chuť řízku, a když byla, nebo zbyla, tak přesnídávka s broskvemi. Ještě musím podotknout, že jíst v posteli nic moc. Nechápu, jak se to někomu může líbit. Jasně, to je něco jiného, když se člověk probudí, sluha mu přinese snídani do postele a on vůbec nemusí dávat pozor, aby nevybryndal pití, jelikož v tom pak nebude celý den ležet. Navíc ty piškoty, ty byly snad všude, je zajímavé, kam až se dostanou, přitom do pusy se strčí celé, takže teoreticky by nikde drobečky být neměly, ale je to jinak.

Při tom všem jídle jsem si vzpomněl na to, jak vždy říkám z legrace, že na otevření obalu a dostání se na to jídlo, co je v tom obalu, je potřeba plná brašna instalatérského nářadí, jinak, se na to zabalené jídlo nikdo nedostane. Když jsem si totiž chtěl otevřít zabalený salám (v té době už jsem měl pevnou stravu), tak mi to samozřejmě nešlo. Zkoušel jsem tedy k tomu dodané nářadí, jenž spočívalo v příborovém noži, ale ani s ním mi to nešlo. Zdravotní bratr (sestra v kalhotách), co mi to jídlo přinesl, mi chtěl pomoci, když si všiml, jak mě ten obal trápí a chtěl ho roztrhnout rukama, což mu samozřejmě nešlo, načež se na ten salám také pokoušel dostat za pomoci dodaného příborového nože, což mu šlo asi tak jako mě. Nakonec to vyřešil skalpel, umístěný v „kuchyňské“ lince na pokoji a značné kroucení hlavou. Osobně bych odvezl lidi, co ten obal vymysleli s člověkem, co vymyslel ten příborový nůž na otevření, s tunou toho zabaleného salámu a s tím příborovým nožem na pustý ostrov a nechal bych je tam alespoň týden, aby si ten salám dost užili, hlavně otevírání toho obalu. Skalpel bych jim samozřejmě nedal. Ani takový ten nůž, co má tisíce funkcí na všechno možné a stejně, tak jako PC, umí vše, jen ne nic pořádně. Ostatně nenechal bych jim (těm lidem na ostrově) ani pořádný nůž, jen ten příborový, co je k tomu salámu.

Další věc je mytí a převlékání postele s pacientem. Z pohledu toho pacienta, když může využít svého domácího koupání je to docela legrace, ale na pokoji pooperační péče to vůbec nebyla. To si totiž vezme sestra takovou sterilně zabalenou žínku, otře ji po namočení o něco, co myje (třeba mýdlo), potom s ní celého pacienta omyje, opláchne ji a zase toho pacienta celého otře (tou žínkou), aby se opláchl ten mycí prostředek. Potom nějak šikovně převleče polovinu postele a po překulení pacienta na tu převlečenou část, převlékne i tu druhou. Je to všechno napsáno na pár řádcích, ale trvá to asi tak dvacet minut i s tím mytím A ačkoli je to dvakrát denně, nikdy jsem na tu fintu s převlečením postele, na níž někdo leží nepřišel. Nebo čištění zubů. Dokud se to nezažije, tak by ani jeden nevěřil, že to jde v posteli, s lavorem vody v klíně. Žádná tekoucí. Stále ta samá.

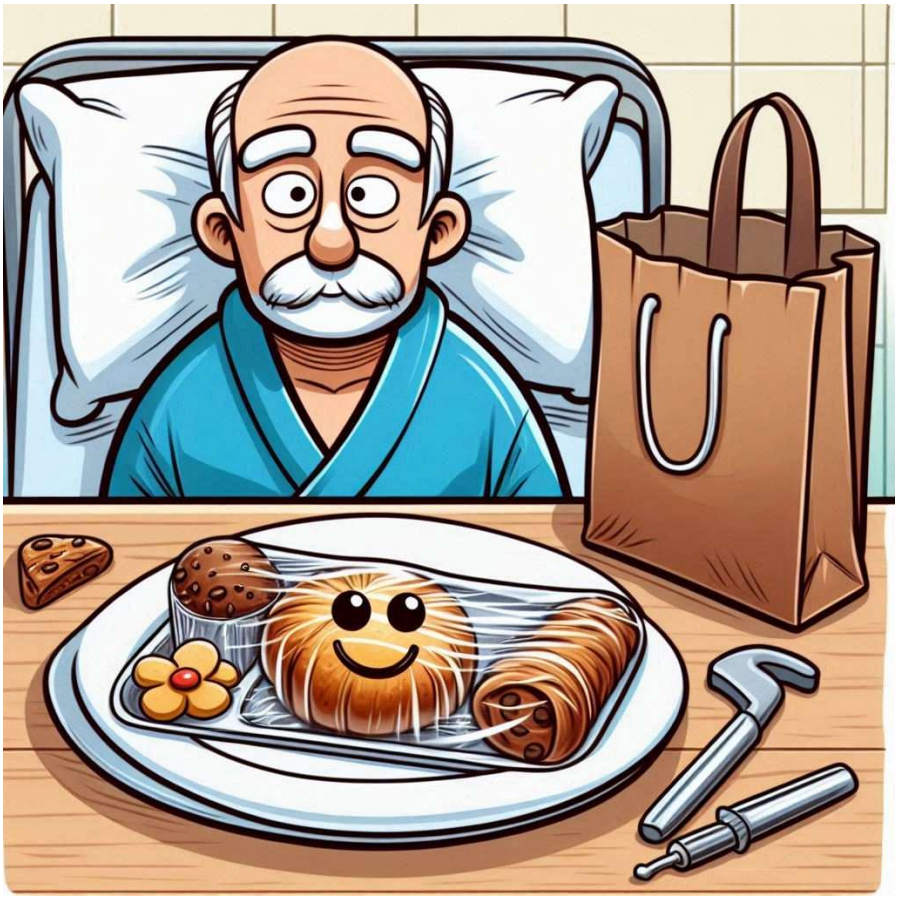

V.

*učení se sedět * příklady toho, když to někdo myslí dobře a přitom vlastně nechtěně škodí * UHO*

Další den (asi tak pátý) jsem se učil sedět. Nejdříve mi byla nakloněna část postele, která je pod hlavou a já si většinu dne připadal jako na dětské skluzavce, jelikož hlavu jsem měl mít v místech, kde mi vydržela chvilku, než jsem „sklouzl“ sedací částí těla do ohybu postele, který byl asi tak o třicet centimetrů níže, než bylo potřeba. Celou dobu jsem se snažil naznačit, že bych potřeboval nějakou *brzdu* a zkoušel (když někdo přišel) naznačovat jízdu autem, zejména brzdu a ruční brzdu, protože jsem nedosáhl na nic, čím bych mohl sdělit, že *brzda*, jenž by zabránila sjíždění těla z onoho místa na posteli *dolů* by byla to pravé.

Jenomže jsem byl pravděpodobně pochopen tak, že se cítím jako ve formuli, jak je to báječné a dosáhl jsem pouze toho, že ten, komu jsem se to snažil sdělit, pokýval hlavou, udělal na mě zdvižený palec u ruky, co ho dělali v Římě,

odešel a myslel si určitě své. Až při obědě mi byl dostupný noční stolek, jelikož byl přesunut tak, abych se mohl najíst vsedě (do té doby jsem ho kvůli zdvižené posteli ani neviděl) a já se mohl písemně zeptat, jestli v té pozici, kdy každou chvilku sjíždím z určeného místa, musím vydržet ještě dlouho. Jelikož kdyby ano, potřeboval bych něco jako brzdu, abych v posteli nesjížděl. Dostal jsem jakýsi koženkový trojúhelník ze skladu, co byl povlečen a dán mi pod nohy. Skvěle sloužil jako ta „brzda“ a troufal jsem si v pohodě vydržet v této poloze jakkoliv dlouho. Jenže mi to nebylo dopřáno a já byl po chvilce přesunut do pozice vsedě (asi naštěstí), v nemocničním křesle, kde jsem strávil zbytek dne a *brzdu* si tak vůbec nevychutnal, protože při sezení v křesle jsem ji nepotřeboval. Když jsem seděl v tom křesle, už jen o jedné hadičce, navštívila mě také poprvé moje ženuška a měla z toho, že sedím v křesle a ne třeba v posteli náramnou radost, takže usuzuji, že sezení v křesle bylo zčásti i kvůli tomu.

Také je možné, že to se mnou bylo myšleno dobře, což bývá to nejhorší, jelikož se tím většinou člověku mnohonásobně ztíží daná situace, nebo dokonce více uškodí, než třeba pomůže. Jak je to myšleno, uvedu několik příkladů.

Tak třeba v Austrálii shoří při požárech značná část lesa a oheň je uhašen hasiči, až když je na kraji. Je to proto, že se nikam nejde dostat, neboť nikde nejsou silnice a když do lesa shodí vrtulník dávku hasící směsi, co ji pobere na jedno vzlétnutí, je to málo na jeden strom, natož na les. Ti, co to mysleli s přírodou dobře, jí ve skutečnosti ublížili. Prosadili totiž zákaz budování silnic, aby se nevykácel třeba jen hektar lesa, a tak každoročně shoří mnoho hektarů, jelikož hasičské cisterně se po metr široké lesní cestě jet nechce.

Nebo třeba různé války. Matka se čtyřmi dětmi si nežije nijak skvěle, jelikož je vdova, nicméně její děti mají střechu nad hlavou, oblečení, mají co jíst a chodí do školy. Také jsou ty děti celkem zdravé. Po ničivém zásahu vojska má tatáž matka děti jen tři, jelikož jedno zemřelo, dvě jsou ale zmrzačeny od výbuchu bomby a třetí od toho výbuchu, stejně jako ta matka, neslyší. Dům je na spadnutí a ve střeše veliká díra, o vodu je veliká nouze, natož o jídlo a jedna tyčinka v čokoládě, co ji rodina vybojovala u auta s humanitární pomocí, jí nestačí k nasycení ani na jeden týden, natož déle, jelikož dříve nic nevybojuje nikdo z rodiny. Do školy se samozřejmě nechodí, jelikož ta je prostě zbořená a stejně by se nemohlo

učit, protože pan učitel umí pouze místní jazyk a neumí teď povinnou řeč těch, kým byli napadeni.

Je to všechno proto, že to s tou matkou a několika dalšími milióny lidí to bylo myšleno dobře a zásahem vojska byla ta chudinka osvobozena od diktátorské nadvlády v jejich státě, takže až si opraví dům a koupí počítač, tak si může na Internetu prohlížet třeba dosud zakázané stránky.

Elektřina, co do té doby obstarávala provoz školy a obchodu (není jí moc) je nyní použita hlavně na klimatizaci, aby ochladila vzduch, na který nejsou vojáci zvyklí, jelikož žijí v chladnějším prostředí. Tím pádem dochází také často k výpadkům oné energie a leccos se bez elektriky zničí k nepoužití (třeba potraviny v teple).

Výsledek je ten, že hodně států a společností se nabídne s pomocí a za určitý díl nerostného bohatství té země, opraví třeba zničené domy, jiní zase postaví další elektrárnu.

To byly dva příklady ze širého světa, přesuňme se blíže. Třeba v našem státě, bylo vojsko stíhacích letounů, za jedno proto, že náš stát ty letouny v podstatě dostal, aby vojáci vzlétli, kdyby náš stát (ale i východní blok) někdo napadl,

čehož by si určitě někdo rychle všiml, jelikož by nastal hrozný mumraj na radarech, za druhé proto, aby se trochu umořil státní dluh. V době, kdy se náš stát smrskl o polovinu a nadzvukové letouny dosluhují, to myslí někdo dobře a dojednává další dodávky těchto strojů a existenci letectva, což by bylo jistě pěkné, ale než by to letectvo při narušení letového prostoru vzlétlo, byl by nepřítel v letovém prostoru úplně jiného státu, jelikož rychlost těch strojů je úžasná. Nakonec by se člověk zamyslel nad tím, k čemu jsou tak rychlé a drahé stroje, když obyčejné malé sportovní letadlo přistane třeba na Rudém Náměstí, a to zcela nepozorovaně.

Jsou to všechno příklady, co se mě přímo netýkají, jelikož nechci urazit ty, co to se mnou mysleli i přes mé upozornění dobře, takže uvedu ještě něco všeobecného. Třeba e-maily. Spousta lidí si posílá různé žertovné obrázky a tak. Jelikož jim to přijde nesmírně legrační a myslí si, že by to pro mě bylo dobře, kdybych se nad něčím rozveselil, tak neváhají,

přidají mojí adresu mezi příjemce takového e-mailu a pošlou ho. Rozdíl je ale v tom, že oni to posílají z práce, kde mají k dispozici linku, která to zvládne třeba za dvě vteřiny, navíc to celé použijí za firemní peníze, čili je to nestálo ani korunu, takže žijí v domnění, jakou z toho budu mít radost.

Situace je ale taková, že já ten samý e-mail, co ho posílají pěkně zadarmiko a ještě jenom chvilku stahuji modemem pěkně půl hodiny, stojí mě to spoustu času,

penízků a nakonec je to jen obrázek, ani řádka nějakého textu. Abych pravdu řekl, když to potom vidím, tak veselý nejsem vůbec. Oni to ale právě vůbec nevědí, ani netuší, jelikož pro ně by to bylo stejně neuvěřitelné. Inu měli by si takový e-mail zkusit poslat pěkně z domova a za své.

Nejlepší je to s jídlem. Chuť jsem sice neztratil, ale na polovině jazyka necítím nic, jelikož mi Na Homolce udělali takovou nervovou spojku, co má na starosti zároveň jazyk i tvář. Všichni, co mě vidí, si myslí, že nejlepší pro mě je kašovitá strava (hlavně v nemocnicích), tak mi dávají bramborovou kaši, nebo třeba rýži, a přitom je to na snězení nejnáročnější pokrm. Jsem ale přesvědčen o tom, že to myslí úplně nejlépe, jak mohou.

Když jsem u toho jídla, nedá mi to, abych se nezmínil o UHO. Je to pojem, co jsem se ho naučil velice dávno, v podstatě v legraci v kuchyni ČKD, kde se dělalo tak 5000 obědů a znamená to Univerzální Hnědá Omáčka. Když se to tak vezme kolem a kolem, tak se vlastně uvaří UHO, když se

do ní dají okurky, tak je to znojemská, s hráškem zase štěpánská, s vajíčkem pražská, když do toho dáte papriky, tak tomu můžete říkat guláš (někdo to skutečně dělá), když se naředí vodou, tak jsou to zase různé šťávy, atvšp.

VI.

*nuda v sedě * pozorování někoho * první setkání se s kytaristou naší kapely * léčení se na játra * župan v dohledu * klečící střelec * pouť*

Další den pokračoval tím sezením. Prostě mě ráno (když měli dojem, že je ráno) zvedli, posadili a pozorovali, což jsem se dozvěděl (ne, že mě zvedli, ale že mě pozorovali) asi tak za tři měsíce při kontrole, když se mi do ruky dostaly desky s mým spisem a já do nich nahlédl.

To pozorování někoho, to je stejně sranda. Copak když o tom pozorovaný neví, že je pozorován, tak je to jedno. Ale když o tom ví, tak to je teprve ono. Okoukal jsem to ve filmu „Jsem nesmělý, ale léčím se", s Pierre Richardem v hlavní roli. Jak název filmu napovídá, on byl takový nesmělý a psycholog mu zvedal sebevědomí. Jedna ze scén mě obzvláště zaujala. Hráli takové ty koule, jak se hází (Petanque se to myslím jmenuje). No a když měl házet největší borec, tak na něj Richard děsně upřeně *civěl*, čehož si ten dotyčný samozřejmě

všiml a nakonec hodil kouli asi tak o dva metry jinam, než chtěl.

Touto scénkou bylo potom ovlivněno mé první „setkání se“ s pozdějším kytaristou naší kapely. On tenkrát hrál na taneční zábavě coby nový člen jedné u nás oblíbené skupiny. Stoupl jsem si tak metr před pódium a upřeně na něj se založenýma rukama na prsou zíral. Musel jsem opravdu vypadat velmi divně, jelikož okolo mě byla všeobecná tanečně šílená vřava. On si mě samozřejmě hned všiml, jak tam tak blbě stojím a říkal si: „Co to je zač? My tady vaříme a on se ani nehne?“, načež o to více začal *vařit*, dělal s kytarou různé pózy a chvílemi se do toho tak zabral, že hrál nesmysly, jak později říkal. Funguje to.

Jak jsem si tam tak seděl v té posteli, děsně jsem se nudil. jelikož čtení mi nějak moc nešlo (měl jsem rozmazaná písmena), a přemýšlel jsem o tom, proč jsem léčen na játra, když jater se mé onemocnění vůbec netýkalo. Vím to od „bratra“ (zdravotní sestra v mužském provedení s krásným jménem Abrahám). Nosil mi totiž dvakrát denně takové dva obrovské prášky, že prý jsou na játra. Obyčejně mi polykání prášků potíže nedělá, ale tyto byly opravdu obří a byl to vždy šílený proces je do sebe dostat, hlavně proto, že necítím jazyk

a vůbec jsem nevěděl, zdali jsem je spolkl, nebo je mám ještě někde v puse. No psina. Vyblbli jsme se vždy snad půl hodinky. On zabil kus pracovní doby, já zase nudy. Chvílemi mi také přišlo, že to je nějaký experiment farmaceutické firmy, který má zjistit, jak velké prášky je člověk schopen pozřít, aniž by se udusil, či tak něco a obsah těch prášků nebyl lék na játra (jak bylo možná na obalu napsáno), ale nějaký vitamín, co člověku jen prospěje.

A když jsem seděl, mohl jsem se také podívat za sebe. Do té doby jsem totiž viděl pouze nad sebe, po nějaké době i před sebe, ale co bylo za mnou jsem jen tušil. Byl to divný pocit, být někde v místnosti a nevědět, co má člověk za zády, Až vsedě jsem se mohl rozhlédnout. Nebylo to nijak zajímavé. Dva tři metry místa a okna. Jediné, co mne zaujalo, byl můj župan, co visel hned vedle okna a já si tak říkal, že až se dostanu k tomu županu a podívám se z okna, tak to bude super. Jasně je to obyčejná věc, jenže když člověk stále jen leží a nudí se, tak mu to přijde zcela fantastické. Zrovna tak jako to, co jsem jednou řekl doktorovi ráno při vizitě, když se mě ptal, jak se daří. Řekl jsem mu totiž, že se strašně těším na to, až si lehnu na břicho. Pro toho, kdo si na břicho může lehnout kdy se mu zachce, úplně obyčejná věc, pro mě v tu chvíli nedosažitelná.

Lidé spí různě. Každý má jistě nějakou tu svou oblíbenou polohu a v ní je mu nejlépe. Já například se téměř vždy *našteluji* do takové té polohy na břiše s pokrčenou jednou nohou, a tak usínám. Zajímavé ale je, že se téměř pokaždé probudím na zádech. Úplná záhada.

Ono je to vůbec moc zajímavé, jak lidi spí, či usínají. Kdo není unaven, tak se různě převaluje, nemůže zabrat a je z toho otrávený. Naopak unavený člověk usne téměř kdekoli. jakkoli a kdykoli. Vzpomínám, jak jsme jednou byli někde „pařit“ s kolegou z práce a abychom ráno nezaspali, šli jsme rovnou do práce, že si nějak schrupneme na šatně a ráno nás nikdo spát nenechá. On tam potom spal neuvěřitelným způsobem. Kdybych to neviděl na vlastní oči, tak tomu nevěřím. ale možná to bylo také tím. ze už byl trochu „předespalý“ ze stolu před tím, nebo opravdu moc *unavený*. On si totiž sedl tak nějak bokem na radiátor topení, neboť mu byla zima a tak spal. Od té doby mu v práci říkali „klečící střelec".

Já zase klimbal normálně ve stoje, když nás na vojně, sotva začal o Vánocích v televizi nějaký zajímavý pořad vyhnali na „buzerplac“ a nechali nás tam stát, dokud neskončil.

Na to břicho jsem se tedy těšil. jelikož v tu chvíli to pro mě bylo něco, co jsem dlouho neměl a hodlal si to užít. Je to třeba trochu podobné tomu, jak jsme si užívali na dovolených v Hřimeždicích pouť, kterou jsme neměli cely rok a těšili jsme se na ni. Myslím ty různé atrakce, které člověka jinak ani moc nelákají, ale jednou za rok...

Obzvláště podařená byla ta někdy okolo roku 1983. To jsme den před tím byli ve společnosti Staropramen 10 % a nějak se nám neudělalo úplně dobře. Na pouť jsme samozřejmě šli a naše extempore na létajících labutích bylo přímo super. To jsme totiž s kamarádem (abychom vše vyzkoušeli) šli na „Prodloužený vyhlídkový let“, jenže jak nám nebylo tak úplně nejlépe. tak jsme si řekli: „Hele nebudeme tahat za tu páku, budeme jezdit stále dole u země. V té výšce by se nám mohlo něco přihodit a byl by průšvih.“ S tím ovšem nepočítal pán, co létající labutě provozoval.

Když se labutě rozjely, ozvalo se z reproduktoru medovým hlasem: „Zatáhněte za ovládací páku a labuť se s vámi vznese do výšky 8,6 metru.“

Všechny labutě se jako na povel zvedly, jen ta naše kroužila stále dole a nevím, koho z nás to napadlo ale v tu

chvíli jsme začali strašné usilovně *studovat* labuť a dělali jsme, že hledáme nějakou páku či co a nemůžeme jí najít. V tom našem stavu to muselo vypadat docela věrohodně.

Z reproduktoru se začalo ozývat: „Za tu černou páku, co jí máte mezi sebou!“ Začali jsme tedy tahat za páku všemi možnými směry, hlavně nahoru, přičemž jsme si dávali pozor, abychom za ni nevzali tak, že bychom se vznesli. Z reproduktoru se ozývalo dost zesílené: „Za tu páku dozadu!“ A když jsme projížděli okolo „ovládací budky“, z okénka, do půl těla vykloněný, držíc v jedné ruce mikrofon, byl ten pán a snažil se volnou rukou za tu páku zatáhnout.

Po třech minutách, nebo jak dlouho ty „prodloužené vyhlídkové lety“ trvaly se ostatní labutě snesly dolů a jízda skončila, aniž bychom se vznesli.

Další sranda byla ve „strašidelném domě“. On nám připadal nějaký nevyužitý, či tak něco. Nikdo tam pomalu nechodil, majitel seděl znuděné u vchodu…

Abychom mu udělali radost, šli jsme tam všichni (asi 12 lidí). S kamarádem jsme u každého „bubáka“ děsně řvali a vůbec jsme se prima „báli“.

Asi tak v polovině byl někdo živý a dělal na lidi „baf“. Kolega před námi se ho dost polekal. My jsme zůstali stát za rohem a ten živý bubák z toho byl asi nějaký netrpělivý, kde že jako jsme, načež vykoukl a my jsme udělali „baf“ na něj, s čímž nepočítal, a strašně se lekl.

Když jsme ze „strašidelného domu“ vylezli, byla u vchodu pěkná fronta na lístky a jeden známý dodnes vypráví, jak když jsme byli uvnitř, vzbuzovala ona maringotka nesmírný zájem lidi na pouti tím, jak se celá otřásala a ozývaly se z ni kromě těch z reproduktoru hrůzostrašné výkřiky. Jistě si tenkrát mnoho lidiček řeklo, ze to musí vidět, i když před tím je to třeba vůbec nezajímalo.

HORROR HOUSE
© Garcege Jule

VII.

*postupně mizí hadičky i tužka * uklízení v nemocnicích * návštěva * trénink odezírání * PDA * chléb u nás doma * smysly*

Jak dny ubíhaly, získával jsem postupně více volnosti, neboť postupně mizely všechny ty hadičky a já se nebál pohnout. S hadičkami mi ale zmizela i tužka a já se rázem stal takovým tím, jak neslyší, nemluví. Nevěděl jsem, že umím mluvit, na to jsem přišel snad až po měsíci. Tu tužku jsem objevil tak po třech dnech. Celou dobu ležela na zemi za postelí. Já ji neviděl, jelikož s těmi hadičkami jsem se bál nějak moc pohybovat, abych někde něco nevytrhl, a tak.

Zajímavé bylo, že si jí nevšimla ani jedna z uklízeček, co tam chodily. To je vůbec zajímavý systém, který jsem nikdy nepochopil, ty úklidy v nemocnicích. Píšu to v množném čísle, jelikož jsem to viděl už ve dvou. Asi tak v 7 hodin přijde první uklízečka, utře hadrem pelesti postelí a odejde. Potom chodí tak každou půl hodinu jiná, jedna utře parapety, druha zase opěradla židlí, třetí sedadla židlí, čtvrtá vytře polovinu pokoje,

pak zase přijde ta první a vyprázdní odpadkový koš. Ta co byla druhá pro změnu dovytře zbytek pokoje.

Tak chodí celý den, každá udělá kousek, takže pacient má pocit, že se stále udržuje čistota, přičemž to nikdy netrvá déle než tři minuty. První tři dny je to zajímavé, jelikož se alespoň něco děje, pak už je to stereotyp.

Jako třeba to, když přijde sestra a mrkne na tu „aparaturu“ za pacientem. Po několikátém *mrknuti* bylo jasné, co se bude dít. Je to taková ta běžná „údržba", kdy záleží na stavu pacienta. Ke mně například několikrát denně přišla (nejlepší to bylo tak o půlnoci), mrkla na aparaturu, nasadila mi na prst takový gumový „detektor“ či co a něco vstříkla do hadičky, co jsem ji měl zabudovanou do žíly u klíční kosti. Pak tu hadičku injekcí něčím jiným propláchla, změřila mi tlak, chvilku to tak nechala, a asi po deseti minutách mi ten „detektor“ sundala a zase mrkla na aparaturu. Tak to chodilo asi pětkrát denně.

Prima to také bylo někdy okolo šesté, když mě vzbudila, aby to všechno stihla před předáním služby. Že je okolo šesté jsem odhadoval, jelikož za nějaký čas začal takový ten obvyklý „cvrkot“ - byla vizita, snídaně, sestry se vyměnily a do práce

přišly ty uklizečky, co se střídaly v udržování čistoty. Až po nějaké době, když jsem se zeptal, jestli je vidět na nějaké hodiny, přinesla mi jedna sestra budíka.

Ono to totiž bylo jaksi divné, když člověk ani nevěděl, kolik je hodin a vše odhadoval podle toho, co se dělo, či kdy bylo jídlo. Nejhorší to bylo v noci, když se člověk vzbudil. Všude byla tma (až na „halogeny", co na mě v noci pouštěli). Nevěděl jsem, jestli je půlnoc a mám zase usnout, nebo jestli je 5:59 a za chvilku nastane „den“ a usnout už nemá cenu. Ten budík mě od toho všeho zachránil a já věděl, kolik je hodin.

Jeden ze dnů, kdy jsem se nejvíc nudil, byla neděle. To se vůbec nic neděje. Jediné, co člověka rozptýlí je to, že v neděli chodí návštěvy. Za mnou přišla ženuška s dcerami, s mým bratrem a s neteří, potom zase s mou sestrou. Všichni vypadali jako nějací andělé, jak byli navlečení do takových těch bílých obleků a můj bratr ještě ke všemu jako nějaký doktor, jelikož měl nějaké desky s papíry, na které jsme psali.

Papíry a papírky, to je stejně věc. Od té doby, co neslyším se nám roztahují po celém obývacím pokoji a chtěly by si ho snad zabrat pouze pro sebe.

Nevím, kdo na tu skvělou věc přišel, ale v pokoji máme krabici, myslím, že od vína, a tam ty popsané papíry a papírky dáváme. Ony sice trochu mizí, ale stejně mi to přijde, že jsou všude.

Psaní má jednu velkou výhodu. Může se chytat za slovo. Použil jsem to snad jednou, či dvakrát, ale důležité je, že může. Také je bezva v tom, že když člověk mluví, tak dodržuje různou etiku a všelijaké formálnosti, kterým často říkám „krasořečnění“. Tohle jde při písemném styku dost často stranou, jelikož nikdo nechce psát romány – projev pak bývá většinou stručný a jasný. Když to tak píšu, vzpomněl jsem si, jak jsme jednou hráli při tělocviku fotbal, a můj spolužák volal: „Soudruhu profesore, prosím Vás, přihrajte.“ (učitel hrál s námi). Než to dořekl, tak byl míč na druhém konci hřiště, dávno u jiného hráče.

Ještě k té formálnosti. V Plzni jsem jako učedník v práci každému vykal. Nejhorší to bylo takovým těm mládencům okolo pětadvaceti, to jsem nevěděl, jestli jim mám tykat, vykat či snad onikat. Používal jsem takovou zvláštní mluvu, kdy jsem se snažil oslovování vyhnout jako třeba: „*Já už to snad nevydržím, dá se tady někde odskočit?*“ místo: „*Prosím Vás kde je tady záchod?*“ Ve „venkovském mateřském pivovaru“ to

bylo jednodušší. Tam prostě všichni nevyučení všem vyučeným vykali a vyučení si mezi sebou tykali. Tohle pravidlo ovlivnilo můj další život. Když jsem se vyučil, tak mě v mateřském pivovaru přijímali do cechu a bylo mi řečeno: *„Hele. Tohle už není pan Konopásek, to je Toník, i když mu je sedmdesát, tak je to řemeslník jako ty a za každé vyknutí přineseš flašku rumu.“* Tenkrát mě vyléčily z vykání tři lahve onoho nápoje za týden a od té doby jsem v práci (a často i jinde) všem tykal, abych si to nepletl. Například v ČSAD úplně normálně o třicet let starším řidičům, aniž by některý z nich protestoval a sám nemám moc rád, když mi někdo vyká. To potom přímo vyhrožuji: *„Hele, když mi budeš vykat, budu ti také vykat, abys věděl/a jaké to je.“*

Když jsem u toho, tak ještě trochu o komunikaci - o problému, který považuji za nejhorší, když člověk přestane slyšet.

Dost lidí žije v domnění, že když někdo přestane slyšet, tak snad umí v tu ránu znakový jazyk, což je děsná blbost. Ohluchlý člověk neumí ani odezírat, takže je odkázán na to, co mu kdo napíše. Nejdříve začíná trochu rozumět lidičkám okolo sebe, rodině a tak. Postupem času trochu víc, i když nic moc. I to odezírání vyžaduje určitý talent a je třeba ho

trénovat. Jako skvělý trénink považuji pořad v televizi se skrytými titulky AZ-kviz.

No a proč právě AZ-kviz:

Padne jednoduchá otázka, na kterou se odpovídá převážně jedním slovem.

Záběr kamery na soutěžícího je an face (nebo jak se to píše, zkrátka čelní pohled).

Ke správné odpovědi je nápověda v podobě prvního písmene, či písmen, což mi přijde obzvlášť skvělé, jelikož jeden ví, kolik to bude slov. Po chvilce se může člověk ujistit, zdali vyslovené slovo odezřel dobře, neboť naskočí skryté titulky a ta zpětná kontrola mi přijde velmi důležitá. Soutěžící v pořadu se střídají, takže člověk trénuje odezírání od různě artikulujících lidí. A ještě se člověk dozví spoustu věcí, které třeba ani nevěděl.

Ono u jiného pořadu, např. u zpráv se toho moc nenatrénuje, i když moderátor/ka sedí čelem a určitě se snaží i dobře mluvit. Jenže na trénování mluví za jedno příliš rychle, používá dlouhé věty a navíc chybí ta zpětná kontrola, co vlastně řekl/a. Kdyby to snad chtěl člověk nějak kontrolovat, co

bylo řečeno, tak se to stejně nedá, jelikož skryté titulky jsou téměř vždy jinak (časově). Navíc po chvilce jeden vůbec neví, o čem se mluví (já třeba po prvních třech slovech), uteče mu souvislost a už ho to nebaví. Skryté titulky také nejsou „doslova", jelikož by to asi bylo tak rychlé, že by to stíhal číst snad jen nějaký „rychločteč". To u AZ-kvizu není. Tam se vždy objeví to, co bylo vysloveno a je toho málo.

ČT asi ani netuší, že se ten AZ-kviz dá takto prima využít. Zkuste si to a ČT díky 1 256x.

Jednou jsem se také setkal s názorem, že skvělý pomocník pro komunikaci je PDA (takový ten malý počítač do dlaně - psáno v roce 2004), o tom si myslím, že je to krásné, ale já nosím v kapse blok papírků, co bývají u telefonů (takové ty slepené čtverečky) a tužku. Tomuhle ze srandy říkám PDA. A když mám u sebe tašku, tak v ní nosím i větší blok, kterému říkám comunicator.

Poznámka psaná v roce 2024: „*Dávno mi nikdo nepíše a normálně mluví. Používám strojový přepis mluvy.*“

Jde o to, že člověk se baví i s lidmi, kteří žádný počítač ovládat neumí, a kdyby jim podal PDA, tak si ho možná ani do

ruky nevezmou, jelikož budou mít obavy, že jim to nepůjde. Oni lidé kolikrát i neradi píší, jelikož by k tomu potřebovali třeba brýle, které se stydí nasadit, nebo je u sebe nemají. Nehledě na to, že kdyby to PDA upadlo na zem, tak asi nic moc. Tužky se skoro nikdo nebojí, přičemž může psát písmenka tak velká, aby je viděl/a a když upadne tužka, tak se nic neděje.

Jiná situace ovšem je, když se třeba sedí s přáteli „na pivu“ u stolu a PDA, které většina alespoň částečně ovládá, nebo alespoň tuší, jak na to, slouží místo papírků. To musí být super.

PDA by se mi moc líbilo, kdybych ho třeba dostal. A to z toho důvodu, že je mobilní a mohl bych si dělat různé věci, které bych potom jenom poslal kabelem do stolního počítače. Já totiž, kdybych měl tolik peněz, tak asi koupím něco, co potřebujeme doma, třeba novou chladničku.

Koukám se na to jako na strašně prima hračku.

Na ty návštěvy mi ženuška vždy přivezla strašně moc dobrý juice, byl ho litr a půl a zdolal jsem ho během odpoledne. Nedalo mi to a stále jsem si naléval - čaj v

nemocnici nebyl špatný, ale byl jsem nějaký „přečajovaný“. Já už jsem takový. Žádné jídlo, byť ho mám nesmírně rád, mi nechutná stále dokola - ani svíčková, nebo řízky. Když je to proloženo nějakou změnou, tak ano. To snad jen čerstvý chléb, ten přímo miluji. Mam k němu velmi kladný vztah a namazaný máslem, s nějakou zeleninou, sním ho třeba půl bochníku na posezení.

Pravděpodobně z tohoto důvodu nejsem ani schopen pochopit, jak to s tím chlebem a celkově pečivem u nás doma je. Máme třeba půl bochníku, ženuška koupi půl bochníku, kterou uklidí a vyndá ji až když sníme tu, co máme v „chlebovce". Což může trvat třeba dva dny, jelikož si jí nikdo moc nevšímá. Pak přendá do „chlebovky“ tu koupenou polovinu a koupí jinou, kterou uklidí a vyndá jí zase až když je ta „chlebovka“ prázdná. Jediné, co mne napadá je to, že je to vlastně taková pojistka, abychom doma nebyli bez chleba. Důvody mohou byt různé. Pravda, občas se mi podaří dostat se k tomu čerstvému, to ho právě z velké většiny sním na posezení.

Aby nevznikl dojem, že je mi snad odepírán čerstvý chléb, upřesňuji, že si ho mohu kdykoli vzít. Ale bývám líný, jít někam jinam, než do té „chlebovky".

Ten čaj mi připomněl, jak jsem byl po první operaci, a přišla za mnou ženuška na návštěvu. Měla po cestě žízeň a chtěla se něčeho napít. Nabídl jsem jí čaj, co jsem ho měl na nočním stolku v konvičce a ona si dala jeden plný hrnek. Ten den večer jsem byl odpoután od poslední hadičky se slovy: „Sledujeme, kolik toho vypijete a kolik z vás vyjde, jelikož jste dehydrovaný (to už jsem snad dvacet let). Kdybyste dnes vypil o hrnek čaje méně, tak by se hadička nevyndávala.“ Počítám, že kdyby tenkrát ženuška nevypila ten hrnek čaje, tak chodím s hadičkou dodnes, jelikož ten čaj jsem opravdu zase tolik nemusel.

Jo kdybych měl k dispozici ten juice, co přinesla o pět let později, tak bych klidně vypil třeba šest litrů denně. To by se to měřilo, to bych byl vzorný pacient...

Bratr mi na tu návštěvu přivezl skvělý počítačový časopis, dokonce letní dvojčíslo, ale nic jsem z toho časopisu neměl, protože jsem ta písmenka nemohl přečíst. Po týdnu, už doma, jsem je přečetl, aniž by se nějak zvětšila.

S tím zrakem je to stejně zajímavé. Před operací jsem nosil dioptrické brýle, ale po operaci jsem si je nasadil snad jen dvakrát a špatně jsem s nimi viděl. Vidím dobře bez nich. Asi

mi to při operaci (když už byla ta hlava otevřená) chirurg nějak „pošteloval", neumím si to vysvětlit. Ono se také říká, že když člověk přijde o nějaký smysl, že se mu ty ostatní zlepší. Je tedy možné, že se mi ten zrak zlepšil i kvůli tomu. Nakonec lidé co neslyší, nahrazuji zvuky nejčastěji právě tím, co vidí. Například domovní zvonek, nebo ty skryté titulky v televizi. Ale že by takto okamžitě?

Zlepšil se mi i čich. Když třeba ženuška udělá kafe, cítím ho, což jsem před ohluchnutím necítil. A když si teď udělám srandu, tak nedávno jsem „vyčmuchal“ v lednici moc dobrou tlačenku.

Ještě k mé sestře. Té jsem na návštěvě napsal, že to nejde vypnout. Sestra ni napsala: „Co nejde vypnout?“ Odepsal jsem jí, že nic nejde vypnout, abych to nějak zamaskoval, jelikož jsem nevěděl, co jsem to vlastně psal a měl na mysli.

Možná to, že mi v hlavě neustále znějí nějaké zvuky. Nejvíce asi dechová kapela, což vůbec nechápu, jelikož dechovku jsem nikdy moc rád neměl. Proč ne třeba Beatles? Možná, že mi ta dechovka zněla v hlavě ještě když jsem

slyšel, ale nevnímal jsem ji kvůli těm všem zvukům okolo. Až když všechny ty zvuky „zmizely", tak se projevila.

Absolutní a jistě krásné ticho jsem ještě neměl nikdy (psáno rok po ohluchnutí – v roce 2004).

VIII.

*chození s holí * rukavice * bezpečnostní předpisy * bezpečné místo * Muribundus * MGR * párty s dealerkou*

V neděli už jsem moc toužil po tom, jít na obyčejný pokoj, na záchod jsem dokonce chodil sám. Byla to sice vždy velká výprava, ale zvládl jsem to.

Ono to chození, když člověk neudrží rovnováhu, nic moc. Několikrát v týdnu za mnou chodily rehabilitační sestry (ono se jim teď říká fyzioterapeutky) a učily mě chodit se dvěma berlemi, ale brzy jsem to zavrhl a plácal se jen s jednou, co jsem ji dostal po té první operaci.

To chození s francouzskou holí je sice dobré v tom, že je to vlastně taková třetí noha, můj problém je ale v rovnováze, nohy mě unesou. Nejlépe se mi chodí s někým, když se ho můžu držet a on vyrovnává to motání se i za mě. To potom jdeme úplně krásně. Nejlépe mi to jde se ženuškou, když se „zavěsím".

Pokud jde člověk po ulici sám a neudrží rovnováhu, tak když má hůl, lidé si řeknou, že je asi nějaký nemocný. Když tu hůl nemá, tak si řeknou, že je pěkně nametený, jelikož na něm nic, kromě toho motání se není vidět, přitom je v úplně stejném střízlivém stavu. Francouzská hůl má ještě dvě dost velké nevýhody . První je ta, že si ji člověk nemůže pověsit na ruku a mít volné prsty, musí se stále nějak držet, takže jsem si po té první operaci brzy pořídil takovou tu dřevěnou, co je na konci ohnutá a dá se pověsit na ruku, ale ta zase nemá opěrku předloktí, takže to člověka moc neudrží. Druhá nevýhoda (a to

každé hole) je ta, že si člověk nemůže strčit ruku do kapsy, aby mu na ní nebyla zima. S holí si tedy člověk nevybere a všechno má nějaké ty nevýhody. Samozřejmě když ji někdo potřebuje, aby vůbec šel, tak je to určitě přednější, než nějaké volné prsty.

U mě je to tak, že když mám jednu hůl v pravé ruce a zamotám se doleva, tak mi stejně není nic platná, tomu by pomohla hůl v levé ruce, jenže proč nosit dvě hole, když to není až takové žůžo chození a můžu chodit bez nich.

V té nemocnici mi to bylo samozřejmé jedno a byl jsem rád, že jdu. Možná také právě proto jsem o tom vůbec nepřemýšlel, že jsem nepotřeboval mít volnou ruku a navíc si ji ani nechtěl strčit do kapsy (ono ani nebylo do jaké, u pyžama nejsou a kvůli zimě také ne).

Ještě k té zimě. Ano, dají se přeci nosit rukavice, ale „civilní“ jsem vlastnil snad jen třikrát v životě, nějak mě to „neoslovuje".

Jo ochranné rukavice při práci, to je něco jiného, ty jsem nosil snad ve všech dosavadních zaměstnáních.

Jsem vyučen v pivovaru a tam je jeden stále v nějakém mokru, každou chvilku potřebuje rukavice sundat a za dva momenty zase nandat. Nejraději jsme měli takové červené, gumové, co měly uvnitř látku a nandávat, či sundávat šly během vteřiny.

Jednou ale nákupčí (který v nich nedělal) pořídil takové celogumové, podobné třeba těm chirurgickým, jen ze silné gumy. Jejichž oblečeni, či svlečení trvalo tak minutu, jelikož se ta guma hrozně lepila k ruce, což nám samozřejmě děsně vadilo.

Dopadlo to tak, že jednu rukavici jsme kompresorem nafoukli do velikosti fotbalového míče a zavázali jí, s tou jsme si kopali. Druhou si kolega Nasadil jako čepici na hlavu, takže vypadal jako nějaký obrovský kohout, jelikož ty prsty rukavice se mu na hlavě kývaly jako kohoutí hřebínek.

Takto vybaveni jsme šli do kanceláře toho nákupčího, abychom mu ukázali, k čemu jsou ty rukavice dobré a on už je nikdy nepořídil. V dnešní době managerů by si to asi nikdo nedovolil, jelikož by se bál a jen by tiše trpěl.

Zajímavé to bylo s rukavicemi i na šachtě. Tam se totiž každou chvilku přihodil nějaký ten úraz a první otázka bezpečnostního technika při sepisování, jak k tomu došlo, aby mohl zhodnotit, do jaké míry si za to muže ten zraněný sám, nedodržováním bezpečnostních předpisu byla: „*A měl jste pracovní rukavice?*“ Bylo to správné paradoxní, když třeba člověku spadl kámen na nohu.

Ta otázka mi připomněla příhodu, co mi ji vyprávěl jeden známy. To prý zastavila VB motocyklistu bez přilby a ptali se ho, jak to, že nemá přilbu. On vyndal kapsy papír, na kterém měl citaci vyhlášky, že motocyklista je povinen mít řádné připevněnou přilbu, načež se otočil k nosiči, kde tu přilbu měl, zacloumal jí a prohlásil: „*Vidíte, ani se nehne, řádné připevněná je, přesně podle vyhlášky.*“ Nevím, tu vyhlášku jsem tenkrát nečetl, dnes tam je, že na hlavě.

Na té šachtě si ještě představuji, jak si zaměstnanci vlezou na nějaké bezpečné místo, sundají si rukavice, nasvačí se a zase jdou pracovat. Nevím, jak to třeba dělali tam na předku, kde se rubalo, ale my u mašinek jsme svačili „za jízdy", jak měl kdo čas. Někdy při čekání na narubané vozy, někdy při jízdě.

Za takové bezpečné místo by se mohla považovat třeba tzv. *remíza*, což je úplné obyčejná dílna na údržbu a opravu důlních lokomotiv (mašinek).

Jednou nám byl k mašinkám přidělen závozník, co tuto práci dělal poprvé a náš dispečer od mašinek mu říkal: *„Hele je to jednoduchý, budeš tady v boudě (něco jako kadibudka, ale bez střechy a toho ostatního), když sem přijedou vozy, tak jich je asi 90, zmáčkneš tohle tlačítko, u mě to zatroubí, přijede mašinka, ty ji je připneš, zkontroluješ jestli jsou všechny sepnuté, odpočítáš stovku (ty vozy neustále přibývaly), na poslední dáš tuhle červenou lucernu a mašince signál k odjezdu. Na nic jiného nesahej a půjde nám to jako po másle."*

Do poloviny směny to šlo krásně, pak jsem ale přijel mašinkou k dispečerově boudičce a on mi říká: *„Hele ten závozník už se mi nějak dlouho neozývá a podle mýho vodhadu už tam má tak 150 vozů. Zajeď se mrknout do objížďky, co se tam děje."*

Zajel jsem tedy do objížďky a viděl obrovskou hromadu vykolejených vozů. Ten opravář mašinek nám potom vyprávěl: „*Sedím si takhle v remíze, nohy na ponku a*

svačím, když něco buši na dveře. Jdu se tedy podívat, co to je a když jsem otevřel dveře, tak jsem měl plnou remízu vozů.“

Na otázku našeho dispečera závozníkovi co dělal, ten závozník odpověděl: *„Když mě to nějak neštyrmovalo, tak jsem přehodil tuhle výhybku."*

Inu i místo, které se jeví zcela bezpečné, nemusí být až tak bezva, jak by se zdálo. Co kdyby třeba nějaký vůz zranil toho opraváře? Jak by potom vysvětloval bezpečnostnímu technikovi to, že neměl rukavice?

Když jsem před tím dělal v ČSAD gumaře, tak jsem zase často šokoval ostatní, jak jsem v pracovních rukavicích šrouboval i ventilky do duší (že jsem byl líný si je sundat nevěděli). Tam jsem totiž dělal vše v rukavicích, jelikož v té době jsem denně hrál na basovou kytaru a i malé škrábnutí při hraní děsně pálilo. Rukavicemi jsem se tedy snažil vyhnout těm škrábancům z práce. To by si bezpečnostní technik pošmákl.

Standardní pokoj mi ještě nebyl dopřán, když jsem se na to sestry ptal, tak mi řekla, že musím počkat na

konsorcium lékařů a že ona sama by byla pro, jediné, čím to však může ovlivnit je to, že napíše do zprávy ze služby, jaký už jsem čipera.

To konsorcium jsem si představoval, jako v té pohádce „Dařbuján a Pandrhola“, když byl nemocný řádně prohlédnut a lékaři se usnesli na tom, že má „Muribundus“.

Já si z toho dělám srandu, jelikož všude tvrdím, že mám onen „Muribundus“, protože mi neustále hraje v hlavě dechovka či něco, čemuž se říká Tinnitus (schválně si to jako pletu). Proč právě dechovka, to nechápu, když jsem jí nikdy neměl rád, proč ne třeba rock & roll? No ale třeba mi v hlavě hraje už dávno, jen jsem to mezi těmi zvuky nevnímal.

Nebo to konsorcium, jak vyšetřovali Švejka a na základě otázky kolik je 12 897 krát 13 863, na kterou odpověděl okamžitě, že 729, se usnesli, že to je blb.

Žádné konsorcium se ale nekonalo, žádná sranda nebyla, lékaři se prostě někde poradili a bylo to. Určitě by mě už i pustili, jenže mě potřebovali ještě na jednu věc,

totiž na vyšetření MGR (magnetojehličkohnusná rezonance). Před tím jsem toto vyšetření, kterým se zjišťuje odezva svalů, či nervů absolvoval tak 8x.

Pravda, z toho tak 6x na té levé polovině, kde necítím nic, takže mi to bylo úplně jedno. To totiž lékař zapíchne takovou malou jehličku do místa, které se vyšetřuje, ta jehlička je napojena drátem na takový přistroj, kde se potom zobrazují různé grafy, jak na tom to vyšetřované místo je.

Přišel tedy zřízenec s jezdícím křeslem, bylo mi urovnáno pyžamo, abych nedělal ostudu, nazuty sandály (i ta levá, ačkoli jsem protestoval, že mě pálí nárt) a jeli jsme. Nejeli jsme však na „obvyklé“ místo, kde už jsem byl 2x, ale přes celou nemocnici na dětské odděleni. Zřízenci by se jisté hodil nějaký ten plán budov a kompas, jelikož jsme také bloudili a ta cesta nám trvala snad půl hodiny. Škoda, že na tom jezdícím křesle nebyl nějaký měřák na ujetou vzdálenost, odhaduji to okolo 3 km.

V ordinaci byla sestra, lékař a nějací dva pánové, co měli saka, kravaty a přes to pláště, jejichž přítomnost mi děsně vadila. Oni asi potřebovali prodat nemocnici nový

přístroj, jak mi později došlo a strašné nutné k tomu byl potřeba nějaký pacient, na kterém by se přístroj předvedl. Samozřejmé nic nemám proti vyzkoušení nějakého nového přístroje, pouze se mi nelíbilo, že nikdo nic neřekl, v ordinaci byli nějací *kravatáři,* a když jsem měl v tváři jehličku, tak upozorňovali vyšetřujícího lékaře na to, že ten přístroj je strašně citlivý i na sebemenší pohyb jehličky a jaké bezva barevné grafy hned kreslí, což vyšetřující lékař zkusil a jehličkou pohnul víc, než běžně. Kdyby řekli, že to vyšetřeni není potřeba kvůli zjištěni zdravotního stavu, ale kvůli dealerům, tak bych jim rovnou řekl, ať vyšetřují tu levou polovinu, že tam je mi to jedno. Navíc si myslím, že to věděli všichni, co mé tam poslali a všichni, co tam byli, včetně toho zřízence, co mě tam dopravoval a nikdo nic neřekl. Dodnes mám pocit, jako bych byl nějaká věc.

A ještě ke všemu, já jsem na všelijaké ty dealery alergický a oni mě považuji za „negativistu", jak mi bylo řečeno.

To jsem byl jednou u kamaráda a on pořádal takovou tu „party", jak se tam něco předvádí a potom si to většina přítomných koupí, aby už měli pokoj či aby se necítili

nějak špatně, nebo co, že byli někam pozvaní a nic z toho nebylo.

Tenkrát tam měla jedna začínající dealerka, co si „koupila desky“ za tři tisíce svoji úplné první přednášku. Ta přednáška spočívala v tom, že měla přesně naučenou řeč, kterou jistě vymyslel psycholog, neboť kladla lidem otázky typu: *„Chtěli byste jet na dovolenou k moři? ... Co myslíte, je lepší 20 let stará Škodovka, nebo nový Opel?“* (kdo by nechtěl že?) Při řeči všechno kroužkovala na přenosné tabuli a její výklad byl ve stylu: „...Prodáte deseti lidem, každému za 350 a je to. Naše firma hodnotí systémem bodů a jeden bod je 42,50 Kč... Každý měsíc..."

Během té své přednášky přítomné vyzvala, že kdyby měl někdo nějaký dotaz, ať se klidně zeptá, tak jsem se klidné zeptal: *„Prosím Vás mě furt nejde do hlavy to s těmi 350. Pokud Kč, tak by to snad ještě šlo, i když tady tvrdíte, že vaše výrobky jsou třeba koncentrované takže se ředí 8x (saponát na mytí nádobí), přičemž prodáváte po 5 l. Když si to vynásobím 5x8, jak je to 40 litrů saponátu a nevím jak dlouho takové množství vydrží v*

běžné domácnosti, troufám si říct, že déle, než jeden měsíc.

No a pokud máte na mysli 350 bodů, tak když to vynásobím těmi 42,50 Kč, což je „báj voko“ 14 000 Kč a krát těch 10 lidi, tak si zase neumím představit, jak udělám měsíčné 140 000 Kč tržbu. Mohla byste to nějak upřesnit a vysvětlit?

Potom ještě říkáte, že prodáváte výrobky denní spotřeby, což je pro mé například toaletní papír, který používám denně. Ten také prodáváte a 8x koncentrovaný? O jakou firmu vlastně jde (to totiž dosud neřekla a před jejím vystoupením se o žádné přednášce nemluvilo, lidé byli pouze pozvaní ke známému)?"

Dealerka se na mě dlouze zadívala, jelikož jsem jí pravděpodobně položil otázky, které nebyly v naučeném textu, takže v tu chvíli musela použit vlastni rozum, načež aniž by se mými dotazy zabývala, pravila: *„Vždyť jsem to říkala, aby sem nechodili negativisti!"*

Dodnes jsem na to hrdý, jak dokáže normální selský rozum vyvést dealera z míry.

No ale třeba se myslím, bylo to zcela běžné vyšetřeni, na dětském odděleni proto, že tam byl ten nejlepší přístroj v celé nemocnici a ti dva byli začínající lékaři, co se učili, jak se takové vyšetřeni dělá, jen se zapomněli převléknout a přes saka si narychlo hodili pláště.

IX.

první komunikace * panelák a rodinný domek * prima ubytovna * věci k vaření * návštěva XXXL Praha * nejlepší sanita

Standardu jsem se dočkal až ve středu. To bylo něco a téměř jsem se těšil, jak si ho užiji. Dostával jsem se ale do životní reality a na nějaké užívání nebylo ani pomyšlení. Byl jsem totiž bez zvuku a začala taková ta každodenní komunikace. Jedna sestra to vzala jakože to není žádný problém a že si budeme psát. Vyndala z kapsy fix, který mi potom nechala na pokoji a mě to s ní ani nepřišlo, že ta komunikace je nějaká složitá. Jenže ten fix pouštěl barvu, což asi nedělal, když jim občas něco napsala. Ale teď se jím psalo hodně a že pouští. jsem si všiml až když od něj bylo všechno černé, hlavně mé ruce. Tak umazaný od psaní jsem byl naposledy snad ve druhé třídě, když jsme psali násadkou a perkem. Hrůza.

Druhá sestra zase nepsala nic a nebyla líná třeba desetkrát něco zopakovat, než jsem to pochopil. Docela mě to štvalo, jelikož jsem ji fakt nerozuměl ani slovo, ale ono je to všechno jinak. Buď nechtěla psát, že by potřebovala brýle, které u sebe neměla, nebo mě uváděla do životní reality, aby to pro mě potom nebyl takový šok, metodou hození neplavce do rybníka. V běžném životě se člověk také nemůže spoléhat na to, že mu budou všichni lidé psát. A to je u mě obrovská výhoda, že rozumím napsanému textu v češtině. Lidičky, co neslyší před osvojením si češtiny (od narození, nebo tak) to

musí mít mnohem horší. Jak to trefně přirovnala jedna má známá, je to jako by se člověk ocitl někde za skleněnou stěnou v Africe a všichni za tou skleněnou stěnou by mluvili svahilsky. Jediná věc, že by to nebylo najednou, ale od mala a ten za tou stěnou by navštěvoval spec. školu svahilštiny, což se o náhle ohluchlém člověku říct nedá. Ten je sice „předzásoben" informacemi, ale jsou to všechno takové běžné věci, co se sice moc hodí, jenže např. o komunikaci neví nic. Takový člověk se ocitne za tou „skleněnou stěnou" opravdu zcela náhle. Znakový jazyk neumí (a nikdo v jeho okolí také ne), s prstovou abecedou je to podobné, jelikož i když ji umí, zná ji tak jeden člověk z deseti. V prvních měsících po ohluchnutí je zcela odkázán na to, co mu kdo napíše. Pokud se mě někdy někdo ptal, jestli chci kus tlačenky, a já mu nerozuměl a odpověděl, že nechci, beru to zpět, protože vždy chci (ten kus tlačenky).

Svým způsobem tedy ta sestra dělala bezva věc. V nemocnici o nic nejde, to až jinde, Pochybuji, ze se mě ptala třeba pravé na tu tlačenku, spíš na to, jestli jsem byl na WC.

S jídlem to také bylo jinak. Na J.I.P. je člověk sám a je mu to jedno, jenže na standardu ne. Napsal jsem sestře, ať mi raději dá jídlo na pokoj, abych ostatní ve společné jídelně neuváděl do rozpaků mým stolováním, jelikož s ochrnutou tváři

je na mé určité děsný pohled, jak mi všude kape omáčka, neumím elegantně napíchnout knedlík, a tak. Ona na to trefně odpověděla, že nejsme na hotelu, ale v nemocnici, nicméně jídlo jsem dostal na pokoj. Strašně mi ale vadilo, že jídlo se vydává přede dveřmi mého pokoje a ty dveře (možná nějak zásadně kvůli kontrole) nikdo nezavíral. Já jsem na to zavíráni dveří totiž nějaký zatíženy, nebo nevím. Základní věc, proč někde dveře jsou, je podle mě v tom, že se zavřou, když pravé nikdo nejde. To by tam přeci mohl byt jen průchod ne? V nemocnici je to možná jedno, ale děsně mě to vytáčí u bytu, hlavně během topné sezóny.

Většinou to chodí tak. Návštěva stoji přede dveřmi na společné chodbě, někdo z domácích zase v bytě, mezi nimi jsou otevřené dveře a veškeré teplo, co se v bytě nashromáždilo utíká a utíká, jelikož společné schodiště vytápěné není. K čemu pak jsou všechny ty regulační ventily na radiátorech, když je během těch deseti minut doma zima? Jako kdyby jeden z těch diskutujících nemohl udělat jeden krok, klábosit buď na té společné chodbě, nebo v bytě, ale dveře by byly zavřené. Když to přirovnám k rodinnému domku, tak to je jako kdyby návštěva stála na verandě, kde se netopí a domácí tam, kde se topí, přičemž by mezi nimi byly otevřené dveře.

Ten rodinný domek to je stejné věc. Jeden můj známy mi častokrát říkal: „Ty se nudíš v paneláku a já musím jít v domku přiložit, dát praseti a všechno možné." Můj názor je ten, že sice nejdu nikam přikládat, to udělá topič, kterého platím, ať chci či ne, jeho šéfa, sekretářku a já nevím koho ještě, přitom bych si ještě rád za třetinu ceny přiložil sám a zatopil, když je mi zima, ne když je topná sezóna a nikdo se mě neptá, jestli chci topit, když je venku 25 °C a v místnostech okolo 19 °C.

Také kdybych chtěl nějaké to maso, v paneláku chovat prase si neumím představit, takže si vše musím koupit u řezníka. Což mě zase stoji nějaké penízky, jelikož si neumím představit, že bych třeba na balkóně choval prase. No a abych se nenudil, tak si třeba pustím nějaký spotřebič (TV, PC, přehrávač CD...)

Několikrát jsem tomu známému nabízel, že si to na období jednoho vykrmeného prasete vyměníme, ale nikdy na to nepřistoupil. Představuji si, jak v obývacím pokoji chová hejno slepic, aby nemusel kupovat vejce a jak mu jedna sedí na televizi. Škoda, šel bych se na to podívat.

Ještě jedna věc je na těch standardních nemocničních pokojích zajímavá. Nazval bych to „společné sdílení" v nemocnici, kde jsem byl, to architekt vymyslel tak, že na

pokoji byli tři pacienti, ten pokoj měl společnou chodbičku s druhým pokojem, kde byli také tři pacienti a v té společné chodbičce se nacházelo soc. zařízeni pro těch šest lidi (WC, koupelna a odpadkový koš). Úplně stejné to bylo na ubytovně před dvaceti lety, možná to i navrhoval stejný člověk. Jediný rozdíl byl v tom, že na té ubytovně byly pokoje pro dva a ta společná chodbička sloužila čtyřem lidem. Na té ubytovně byl v chodbičce ještě telefon a všude okolo na zdi jména a čísla slečen, co na té ubytovně také bydlely. Sice se člověk nikam nedovolal (zkoušel jsem to 2x), ale to nevadí, důležité je, že ten telefon tam byl, což bylo na tu dobu luxusní. Také to pěkné fungovalo, když si někdo přivedl přítelkyni. To šel ten druhy k sousedům, aby měli ti dva soukromí. Na té ubytovně byla také u každého pokoje malilinkatá chodbička, kde se na věšák odložilo oblečeni „na ven" a kuchyňka s linkou, sporákem, chladničkou, vybavena základním nádobím. Lepší ubytovnu jsem nikdy před tím, ani potom neviděl a platila se tak polovina nájmu bytu 2+1 I. kategorie.

Pod tím základním nádobím mám na mysli pánev, velký kastrol, hrnec, pár talířů, hrnky a sklenice, velký a malý nuž, jeden menši kastrůlek, konev na vodu a univerzální otvírák, na konzervy. To k základnímu vaření úplné stačí, s tím se dá dělat téměř každé běžné jídlo, či pití. Jasně, pak vůbec nejsou

špatní takoví ti drobní pomocníčci, jako je struhadlo, či sítko, ale dá se vařit i bez toho. Co jsem nikdy nepochopil, jsou ty různé sady nádobí, kde je pět zcela nepotřebných kastrůlku, jenž se od sebe liší pouze průměrem, který je o dva centimetry jiný. Nebo takové ty všelijaké sady nožů, kde jsou tři zcela zbytečné ale když chce člověk ten jeden dobrý, tak si je musí koupit, ten dobrý se většinou samotný (za třetinu ceny) neprodává. Zrovna tak si většinou někdo koupí i ty kastrůlky. Doma se potom hromadí nepotřebné harampádí o kterém je hodně lidí přesvědčeno z reklamy, ze je zdarma a prodejce si mne ruce z větší tržby.

Za úplnou kravínu považuji to, jak se někdo nechá zblbnout tím trikem, že se dá do jedné nádoby ryba a třeba česnek a že to navzájem nenačichne, načež si to kvůli tomu koupi. Osobně jsem o takovém vaření nikdy ani neslyšel, nečetl, viděl to pouze v té reklamě. Vždyť se dávají různé potraviny do jednoho hrnce kvůli tomu, aby jedna od druhé převzala chuť a spojilo se to. Podle této teorie by ani nešlo vařit třeba hovězí na česneku.

Úžasné mi také přijde to, jak se vychvaluje takové to vaření v „komínku", kdy se dá na sporák jeden kastrol s omáčkou, na to se dá další kastrol s polévkou, na to kastrol,

kde se uvaří knedlíky... Nakonec se dá poklice s teploměrem, tlakoměrem a zlatým držátkem, nechá se to půl hodiny na vypnutém sporáku a kouzlo je hotovo. Omáčka je málo slaná, jelikož se neochutnala, v polévce je zcela rozvařená zelenina a tvrdé maso, knedlíky jako uplácané z bláta. Jsou lidé, co si pod vidinou ušetřené energie vezmou takovou sadu nádobí na splátky, a pak stejné vaří bez „komínku". Každé jídlo vyžaduje něco jiného, jinou dobu tepelné úpravy, okořenit, zamíchat a různě. S tím, že by dal kuchař či kuchařka na sporák kastrol s nějakými ingrediencemi, přiklopil to pokličkou, půl hodiny si toto nevšímal a bylo z toho jídlo, jsem se ještě nesetkal. Jedině když se něco vaří v tlakovém hrnci. To je panečku pomocník, urychlovač vaření a šetřič energie. Když z něj začne odfukovat přebytečná pára, ztlumím sporák tak, aby odfukoval jen malinko a nechám to třeba hodinu, to se pak rozpadá i přední hovězí.

Možná, než si člověk koupí ovlivněn obchodními triky nějakou předraženou věc, měl by se zamyslet, jestli to skutečné potřebuje. Sám rád vařím tak 20 let a nemyslím si, že nevím o čem mluvím.

To je zajímavé, když jsem u toho, nejvíc ze všeho ohledně zvuku po ohluchnutí mi vadilo, že jsem neslyšel guláš, když jsem ho vařil.

Ve středu za mnou přišla návštěva, kamarádi z klubu XXXL Praha (klub lidiček kuliček). Bylo to jako úplně z jiného světa. Připadal jsem si jako válečný invalida mezi lidmi z týlu.

Byli jsme na lavičkách před nemocnici a já se dostal po čtrnácti dnech ven. Docela by mě zajímalo, jestli to všichni kromě mě věděli, že ve středu půjdu na standard, nebo přišli „na blind", jelikož to bylo dohromady snad deset lidi. Byla tam i ženuška a strýc, no lidí hafo a jeden ani neví, komu se dříve věnovat. Mluvčí XXXL Praha mi koupil kredit do mobilu, abych mohl vesele SMSkovat a s klubovým fotografem jsme se domluvili, že udělá pár snímků, jak jsem na tom pojízdném křesle a mám na hlavě obvaz.

Celé mi to připomínalo, jak jsem se vracel z vojny, kamarádi na mě čekali na nádraží v krojích, kluci měli transparent s nápisem "Vítej Kráľo" a děvčata ošatku s chlebem a solí.

Ještě, že ten fotograf přišel hned druhý den, jinak bych žádnou fotku s obvazem na hlavě neměl. Přišel s plnou igelitovou taškou oplatek, sušenek a bonbónů, že jako v té

nemocnici nebude ten víkend tak hrozný a to by jeden ani neřekl, jak mu to všechno přijde k chuti. Nebo takové to kafe z automatu, po těch všech potravinách a různých nemocničních dietách fakt super.

Musím se ještě vrátit k tomu pojmu času. V pátek mi při ranní vizitě sundali obvaz z hlavy a lékař mi napsal: „Brzy půjdete domů." Počítal jsem tedy tak za tři dny, či za týden, ale za deset minut přišly sestry, že balíme a jdu domů. To balení spočívalo v tom, že se všechno mé dalo do tašky a ta se zavřela, trvalo to tak dvě minuty.

Najednou jsem seděl převlečený a sbalený na posteli a než jsem stačil poslat pár SMS, tak jsem jel domů. V nemocnici jsem pobyl od pondělí 7.7. 2003 do pátku 25.7. 2003, což je 18 dnů.

Po příjezdu jsme s ženuškou „pokecali", asi tak 20 papírů A4 a tři centimetry tuhy.

Po návratu domů, se mnou byla ženuška celou svou dovolenou a mě všude vozili sanitou, což bylo super, jelikož sám bych asi nebyl schopen cestovat, byť jen na rehabilitaci k nám do polikliniky. Brzy se mi ale vnucovala myšlenka, jak to budu dělat, až bude ženuška chodit do práce, jelikož to bylo asi takto (nejhorší zážitek se sanitou).

27. 8. 2003 jsem byl objednán na 9.00 hod do nemocnice Motol na vyšetření CT, jestli se mi nepohnul implantát v hlavě. S ženuškou jsme večer před tím přemýšleli, v kolik hodin vstávat, abychom se stihli pomalu nasnídat a připravit. Vycházeli jsme z toho, že sanita není autobus, aby jezdila nějak na čas. Ale že hodina bude stačit. Potom jsme ještě odečetli půl hodiny jako rezervu a usnesli se na tom, že bude stačit vstávat tak v 6.30, čímž vznikne další časová rezerva a vše proběhne hezky v klidu.

Nařídili jsme tedy budíka na „smrtelný“ čas 6.30 a šli asi tak ve 21.50 spát, abychom se vyspali.

To, že jsem se na posteli převaloval do jedné hodiny po půlnoci, jelikož tělo zvyklé na chození ke spánku mnohem později nechtělo usnout vůbec nekomentuji a možná i přeháním, možná bylo, když jsem usnul 0.55 hodin, nicméně asi tak o půlnoci v 6.30 mě ženuška budila, že už je čas vstávat do té Prahy. Žmoulal jsem si oči a přemýšlel o tom, co jsem komu udělal, když mě Ženuška asi tak v 6.35 šokovala papírem se sdělením, že sanita do Prahy na nás čeká, jelikož veze nějakou paní na osmou hodinu že sebou mám mrsknout. Oblékli jsme se tedy a bez snídaně vyrazili. V nemocnici jsme byli v 7.45 až v čekárně CT. Naštěstí Ženuška v rychlosti

hodila do kabelky pár ovocných tyčinek a tak jsme jim dali za ucho. S pitím to bylo horší, jelikož ženuška mi dala takovou tu láhev, co má na hrdle něco, z čeho stříká obsah. Když se nám ji po marných pokusech nepodařilo otevřít, zachránil mě od žízně automat na kávu v čekárně.

Sestra z CT měla pochopení a když nás viděla, vzala nás dřív a když jsme byli za chvilku hotovi, šli jsme do hlavní haly a konečně se v 8.40 nasnídali. Na odvoz sanitou zpět jsme čekali do 10.30. V 11.40 jsme byli doma.

Ti sanitní řidiči za nic nemohou, ale ta dispečerka (muž to být rozhodně nemohl) ta by zasloužila za to trmácení, přibrat alespoň deset kilo na váze a potom držet nějakou drastickou dietu, aby to shodila zpět. Nebo jí to oplatit, objednat jí na 5.00 (na dobu, kdy tak vstává) někam, co cesta trvá asi tak třicet minut, s tím, že pojede sanitou. V kolik by šla spát, to je její věc, každopádně ve 2.30 by na ní zvonil řidič, že se jede a kdyby protestovala, že je to brzy, tak jí říct, že má jít spát dřív. Proč to hodila na toho řidiče nevím, proč z toho okresního města (u nás sanity zrušili), když vyjížděla sanita třeba v 6.10 nezavolala a nevzbudila nás, to tedy nevím.

Ženuška z toho usnula a já měl tlak tak 630/450 (normálně mívám okolo 125/80).

Od druhého října jsem byl na měsíc na rehabilitaci v Kladně a od té doby si nekapu do oka. Věřím tomu, že to je práce rehabilitační sestry. Nebo že bych se nějak hojil?

Také jsem na tom Kladně poprvé co by člověk bez zvuků přešel silnici s dost velkým provozem.

Po měsíci jsem šel poprvé ven sám a bez hole, ženuška byla v šoku.

Něco na konec

Vždy mě *rozesměje*, když média píší o někom, že si třeba sedl 3 minuty na vozík, vyjel na něm nově postavenou rampu vedle schodů a vcítil se tak do člověka na vozíku.

Pro aktivního hudebníka, který hrál 20 let a teď (2024) nic neslyší, to je opravdu vtipné a sepsal jsem moudro, které platí pro jakékoli postižení:

Když si zacpete uši na 90 minut

A pustíte si film, který jste nikdy neviděli bez titulků, bude to otrava a možná to ani nevydržíte celé.

Když si zacpete uši na celý den

Bude to děsná otrava a pravděpodobně to ani celý den nevydržíte. Pokud ano, ulovíte „Bobříka neslyšení".

Když si zacpete uši na týden

Bude to otrava k nevydržení a pravděpodobně to ani celý týden nevydržíte.

Když si zacpete uši na měsíc

I když to vydržíte stejně se nevžijete do situace člověka, který neslyší, protože budete vědět, že je vaše neslyšení pouze dočasné.